

Joulurauhaa!

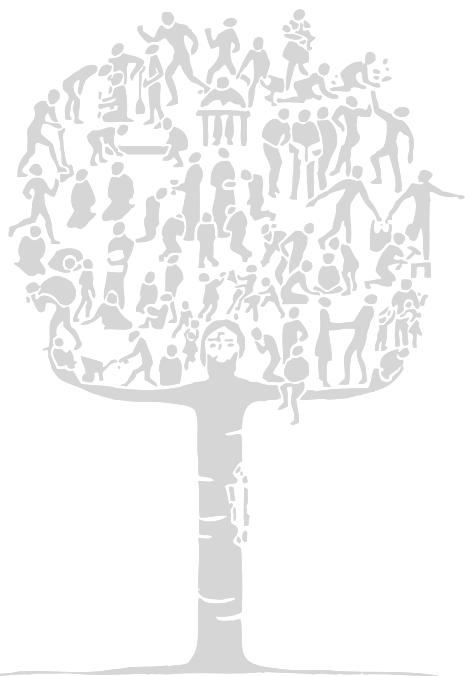
Aina siellä, missä
jokin yhteisö elää
sovituksen käyteaineena
tässä suuressa yhteisössä,
kirkossa, muuttuu mahdoton
mahdolliseksi.

4 / 2013

Sinapinsiemen

Sinapinsiemen ry

Hallituksen puheenjohtaja
Leena Kairavuo
Pampinkatu 16 C 17
20900 TURKU
Puh. 050-565 0493
Sähköp. leena.kairavuo@evl.fi

Sihteeri
Timo Ruotsalainen
Jäkäriläntie 8 C 15
00940 HELSINKI
Puh. 050-571 3223
Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi

Rahastonhoitaja
Terttu Lapinleimu
Sähköp. kassa@sinapinsiemen.fi

Kirjakauppavastaava
Leena Rautiainen

Ukinranta
Ruutanantie 10, 36200 KANGASALA
Puh. 045-266 0570 (varmimmin ti-pe klo 10-11)
Sähköp. ukinranta@sinapinsiemen.fi
Blogi: ukinranta.wordpress.com
Verkkosivu: www.sinapinsiemen.fi

Tilit
Sinapinsiemen ja Ukinranta: FI60 8000 1700 8437 59
Kirjakauppa: FI42 8000 1600 8910 15
Intian kummilapset: FI52 2185 1800 1334 40

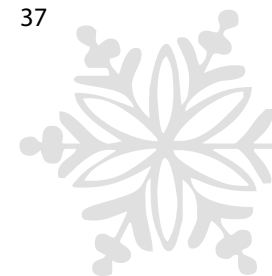
Tässä lehdessä

Pääkirjoitus: "Valitkaamme aina toivo"	4
Miksi Sinapinsiemen syntyi ja mitä siitä tuli?	7
Sinapinsiementen tulevaisuususkkoa tarvitaan juuri nyt	13
Sinapinsiemen-tulisijan äärellä	14
Missä on Sinapinsiemenen paikka?	16
Tulisija kerrostalossa.	18
Mikä on fransiskaamisen perinteen merkitys Sinapinsiemenelle?	19
Sinapinsiemenen merkitys Taizé-yhteyksien vaalijana.	22
Ukinrannan tapahtumia kevätkaudella 2014.	23
Mietiskeltäväksi	24
Sinapinsiemen ja suomalainen kristillisyys	25
Sinapinsiemen maailmalla ja merten takana	26
Anna meidät kaikki toisillemme	28
Sinapinsiemenen identiteetistä.	30
Anna-Maija Raittilan runolevy Komin työn hyväksi.	31
Maailmassa, Morbackassa	32
Luottamuksen rukouksia arjen keskeltä.	34
Syyllisyyttä vai häpeää?	35
Sihteerin sihti.	37

JUHANIVEIKKOJA

**Jouluinen kuva
Morbackan pää-
rakennuksesta**

”Valitkaamme aina toivo”

Syyskokous ja Ukinrannan tulevaisuus

Syyskokous ja seminaari 9.11. Ukinrannassa oli innostava ja toivoa antava. Suuri osallistujamäärä ja jäsenten halu toimia yhdistyksessä oli aistittavissa seminaaripäivän tunnelmasta. Iloisella ja virkistyneellä mielellä saimme yhdessä hiljentyä myös rukoilemaan ja aterioimaan yhdessä. Sain ainakin itse vahvasti kokea, että yhdessä olemme Jumalan kuva. Yhdistyksellämme on vielä paljon tehtävää.

Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että yhdistyksellä ei olisi myös haasteita edessään. Hallituksessa olemme jo pitkään pohtineet Sinapinsiemenen tulevaisuutta ja toimintaresursseja. Olemme miettineet, miten juuri tässä ajassa Sinapinsiemen voisi parhaiten palvella.

Ukinranta on ollut Sinapinsiemenelle hieno mahdollisuus. Kun aikanaan siirryimme Morbackasta Ukinrantaan, niin jäsenistöllä sekä hallituksella oli silloin vahva halu säilyttää oma toimipaikka. Yhteisökotia emme saaneet Ukinrannasta synnytettyä, mutta monipuolisen toiminnan ja jakamisen paikka Ukinranta on ollut. Päivittäinen rukous kappelissa on ollut koko Ukinrannan sydän. Niin Heinojen kuin Rautiaistenkin työpanos palkkiotöinä (pienellä palkkiolla) koordinaattoreina Ukinrannassa on ollut korvaamaton. Samalla se on kuitenkin kysynyt lähes koh-

tuuttomia voimia heidän omien töidensä ohella.

Ukinrannan käyttö on ollut viime aikoina hyvin vähäistä. Retriittejä ja muuta toimintaa on jouduttu perumaan osallistujien vähäisyyden vuoksi. Viime kesänä Ukinrannan käyttö oli lähes olematonta. Omatoimilomailevia jäseniä ei mainostuksesta huolimatta ollut, eikä myöskään kesän perinteinen ”Paratiisiviikko” toteutunut. Ukinranta on myös tehnyt tuhansia euroja tappiota Sinapinsiemen ry:lle.

Hallitus on joutunut toteamaan, että Ukinrannalla ei ole enää samanlaista tarvetta ja käyttöä kuin alkuaikoina. Lisäksi tulot eivät kata Ukinrannan menoja. Yhdistyksellä on tietysti mahdollisuus toimia Ukinrannassa niin kauan kuin yhdistyksellä riittää rahaa testamenttina saaduissa rahastoissa. Toinen mahdollisuus on kuitenkin vakauttaa taloutta niin, että kulkurakenne muuttuu järkeväksi, emmekä syö kaikkia säästöjä.

Keskustelimme Ukinrannan tulevaisuudesta syyskokouksessa. Mahdollisena vaihtoehtona hallitus esitti ajatuksen siitä, että Rautiaiset olisivat halukkaita vuokraamaan Ukinrannan Suomen Lähetysseuralta kokonaan omaksi kodikseen ja omaan yritystoimintaansa. Sinapinsiemen voisi edelleen käyttää Ukinrantaa sovittuina ajankohtina käyttökorvausta vastaan. Näin Sinapinsiemen ei olisi enää Ukinrannan vuokralai-

nen, mutta saisi käyttää Ukinrantaa tarvitseminaan, Rautiaisten kanssa yhteistyössä etukäteen sovittuina ajankohtina.

Alustavia neuvotteluja asiasta on käyty niin Rautiaisten kuin Suomen Lähetysseurankin kanssa. Ensi kevään aikana on tarkoitus tehdä asiasta päätös. Myös Rautiaiset harkitsevat vielä asiaa omalta puoleltaan. Tällä hetkellä Ukinrannan suhteen vaihtoehtoja on siis kolme: 1) Jatkamme Ukinrannan vuokraamista ja ylläpitämistä entiseen tapaan ja käytämme siihen säästöt. 2) Luovumme Ukinrannasta ja irtisanomme vuokrasopimuksen Suomen Lähetysseuran kanssa ja ”vuokraamme” Ukinrantaa Rautiaisilta etukäteen sovittuina ajankohtina käyttökorvausta vastaan. 3) Irtisanomme vuokrasopimuksemme päättymään ensi kesänä ja toimintamme Ukinrannassa loppuu kokonaan. Järjestämme sen jälkeen yhdistyksen tilaisuuksia eri paikoissa muutamia kertoja vuodessa.

Päätökset tehdään ensi kesään mennessä. Hallitus pohtii erilaisia vaihtoehtoja ja jäsenistön kanssa ja asiasta keskustellaan vielä kevätkokouksessa. Toivonkin, että ensi kevään kokouksessa olisi ennätysmäärä jäsenistöä paikalla pohtimassa Sinapinsiemenen ja ennen kaikkea Ukinrannan tilannetta. Hallitus ilmoittaa kokouksen ajankohdasta ja paikasta alkuvuodesta.

Yhdistyksen laaja-alainen toiminta ja kansainvälinen diakonia

Yhdistyksellämme on noin 350 jäsentä. Toimintamme on ollut erittäin laajaa ja monipuolista. Toimintamme on kattanut Ukinrannan ja kaiken sen, mitä siellä tapahtuu. Lisäksi yhdistyksellä on muun muassa kirjakauppa, nettikirjakauppa sekä omaa kustannustoimintaa, Sinapinsiemen-lehti sekä erittäin vahva kansainvälinen diakonia.

Erityisesti haluan nostaa esille viime tilikauden tuloksen kansainvälisen diakonian hyväksi. Intian kummilapsitoimintaan Education Sponsorship Programme -ohjelman kautta varoja on kerätty ennätyselliset noin 90 000 euroa. Entisen stipendiaattimme intialaisen Karong Thanghao Komin koulukotihankkeeseen on yhdistyksen kautta, lahjoitusten myötä, voitu tilittää noin 21 000 euroa. Suuret kiitokset uskollisille tukijoille! Sinapinsiemen ry:n Keräyskulut ovat olleet noin 1 %:n luokkaa! Tästä kiitos kuuluu kummisihteeri Matti Kristolalle ja Komin yhdyshenkilönä aloittaneelle Lari Heinolle.

Ensi vuoden painopisteenä yhdistyksessä on ”Kansainvälisen diakonian toimintamahdollisuuksien kehittäminen ja tukeminen Sinapinsiemen ry:n keräyskohteiden

Syyskokouksen osanottajia Ukinrannassa.

kautta.” Kansainvälinen diakonia on ensiarvoisen tärkeää ja mahdollistaa satojen lasten kouluttautumisen. Ilman yhdistystämme näitä summia ei voida kohdemaihin lähettää. Kaikki tämä työ nojaa yhdistyksemme varassa vapaaehtoisuuteen.

Monet meistä sinapeista ovat saaneet tavata henkilökohtaisesti näiden hankkeiden vetäjät Isä Cedric Prakashin ja Karong Thanghao Komin. Heidän näkynsä ja palonsa työtään kohtaan ovat vakuuttaneet. Erityisesti uusi kohteemme, Komin koulukotihanke vähävaraisille lapsille on pitkälti meidän tukemme varassa. Erityisesti tähän haluamme kiinnittää huomiota ensi vuoden painopisteinä.

TIMO RUOTSALAINEN

LEENA KAIRAVUO
*Kirjoittaja on väistynä
Sinapinsiemen ry:n hallituksen
puheenjohtaja ja toimii tällä
hetkellä pappina Turun
Martinseurakunnassa.*

*Yllätä minut, Jumala!
Minä tartun sinun käteesi.
Vie minut ihmeeseen!
Minä seuraan sinua pitkin luottamuksen polkua.
Kävele hymyillen edelläni!
Minä haluan kulkea kanssasi juuri tässä, juuri tänään.
Vie minut yltäkyläisyyteen!*

*Yllätä minut, Jumala!
Minä en pelkää, sillä sinä käännät kaiken hyväksi.
Mille löytöretkelle minua johdatatkaan!
Minä olen täynnä kutkuttavaa odotusta.
Siunaa minut lahjoillasi!
Minä ojennan käteni.
Täytä ne aarteillasi!*

(Katja Kaila, Ikuisuus mahtuu eväskoriin)

Kun ajattelemme kaikkea, mitä Sinapinsiemen ry:n puitteissa tapahtuu, niin tuskin mikään muu näin pieni yhdistys on voinut toteuttaa näin paljon lähes vapaaehtoisvoimin. Siitä kiitos teille kaikille!

Lopuksi haluan myös Sinapinsiemeniä ajatellen yhtyä Komin syyskuun kirjeen toiveeseen: ”Rukouksemme on, että toivo tulevaisuuden suhteen ei koskaan sammuisi sydämissämme. Antakoon Jumala voimia suojella tuota toivoa sydämissämme (jotta se pysyisi ehjänä). Valitkaamme aina toivo, aina kun se taistelee toivotonmuuden kanssa.”

JUHANI VEIKKOLA

Miksi Sinapinsiemen syntyi ja mitä siitä tuli?

Alussa oli unelma, sitten paikka, sitten yhdistys

Miten lie unelma alun perin syntynyt ja pikku hiljaa kasvanut? Taizén innoittamissa nuorten konsiileissa ja konttikestiläiskokouksissa se oli varmaan itänyt: unelma yhteisöstä, jossa eletäisiin todeksi Taizén innoittamaa yksinkertaisuuden, ilon ja armahtavuuden ihannetta. Jokaisen Sinapinsiemen-lehden kannessahan se on vieläkin kiteytettynä: ”Aina siellä, missä jokin yhteisö elää sovituksen käyteaineena tässä suuressa yhteisössä, kirkossa, muuttuu mahdoton mahdolliseksi”. Taizén yhteisön priorii, veli Rogerhan sen noin muotoili. Siis pieni ihmisten yhteisö käyteaineena maailmanlaajuisessa kirkossa.

En tiedä oliko kellään mielessä selvää hahmoa siitä, millainen tuo yhteisö konkreettisesti olisi. Monet ajattelivat varmaan, että siellä täällä kokoontuvat konttikestiläisryhmät – joiden välillä Anna-Maija piti yhteyttä – olivat riittävä käyteaine suomalaisessa kirkkoyhteisössä. Jotkut kaipaivat konkreettisempaa yhteisöä, jossa asuttaisiin ja tehtäisiin työtä yhdessä. Tällainen yhteisöllisyyden kaipuu oli jollakin tavoin ilmassa tuolloin 70-luvulla. Poliittisin voimin rakennettavan ja ylläpidettävän yhteiskuntakoneiston vastapainoksi haaveiltiin yhteiskunnasta, joka kasvaa orgaanisesti ruohonjuuritasolta, ihmisten vuoro-vaikutusyhteisöinä. Turkulaisilla Marja

Väisälällä ja Sisko Raittiilla oli jo kiikarissa paikkakin, jossa olisi sopivat puitteet yhteisöllisen elämäntavan kokeilulle: Vartsalan puolialtio sahakylä Halikossa.

Turun kirkkopäivillä 1979 Taizé tuli tunnetuksi Suomen kirkossa veli Rogerin vieraillessa niillä ja pitäessä ensimmäiset Taizé-tyyppiset rukoushetket Turun Tuomiokirkossa. Kirkkopäivien kyljessä nuorten konsiilikylä toimi konkreettisena yhteisönä ja jakamisen paikkana. Siellä asuvat nuoret toimivat myös avustajina kirkkopäivien tilaisuuksissa. Kun heille tästä kiitoksena ja symbolisena tunnuksena ojenettiin kirkkopäivien päätöstilaisuudessa omenapuun taimi, se käytiin istuttamassa Vartsalan kylään. Näin unelma oli sinetöity. Anna-Maija katselee aluetta *Omenapuu-kylän päiväkirjassaan* Kukkulinna mältä ja kuvaa unelmaa näin: ”Melkein näin tuolla alhaalla, pelloilla ja käsityöverstaissa kuhisevan elämän... Näin, limittäin, toistensa näkö- ja vaikutuspiirissä: rukoushiljaisuus ja uurastus. Benediktiinien rytmi...”

Kun unelma kesän ja syksyn mittaan vahvistui ja kehkeytyi kohti toteuttamistaan, käytiin neuvotteluja Vartsalan kylän joidenkin talojen vuokraamisesta Vartsalan Kiinteistö Oy:ltä. Sitä varten oli perustettava oikeustoimikelpoinen yhdistys. Näin syntyi Sinapinsiemen ry. Sen sääntöjä rustattiin syksyn mittaan yhteisissä kokouksissa pätevän juristin, Kullervo Kempin ohjauksessa. Joitakin tällainen kehi-

tys arvelutti: ”Ryhtyykö konttikestiläisliike byrokratisoitumaan?”

Sääntöjen tarkoitus- ja tehtäväpykälissä käytiin myös keskustelua. ”Yhdistyksen tarkoituksena on edistää sellaisen elämänmuodon etsimistä ja toteuttamista, joka perustuu koko luomakunnan yhteyteen, ihmisen ja luonnon tasapainoiseen vuorovaikutukseen, lähimmäisvastuuseen ja keskinäiseen jakamiseen”. Eikö yhdistyksen kristillisen luonteen pitäisi näkyä selvemmin? Lopullisiin sääntöihin lisättiin: ”Raamatun pohjalla ja ekumeenisessa hengessä”. Sinapinsiemen mielsi tässä vaiheessa itsensä selvästi osaksi yhteiskunnallista vaihtoehtoliikettä, joka sai niin monia muotoja tuohon aikaan, mutta hengelliset vaikutteensa se imi Taizén yhteisöllisyydestä.

Jo ennen Vartsalaa oli konttikestiläisten piirissä ollut vireillä muitakin yhteisöhankeita. Rantasalmen Kokkilassa oli kunnostettu talkoilla vanhaa maalaistaloa hengellis-toiminnalliseksi yhteisöksi ja Helsingissä Suutarilassa syntyi saman-

aikaisesti opiskelijoiden yhteisö, jota Sinapinsiemen alkuvaiheissaan myös tuki. Toisen vastaava oli Valkoinen kivi -yhteisö, jonka muutamat Sinapinsiemenen nuoret jäsenet muodostivat. Myöhemmin syntyi myös Kathos-yhteisö, jonka vuokrien takajana Sinapinsiemen on toiminut vuosikausia.

Omenapuukylästä Morbackaan

”Omenapuukylää” Halikon Vartsalassa lähti keväällä 1980 toteuttamaan joukko nuoria ihmisiä, mutta oliko se todella heidän unelmansa? Ne jotka olivat yhteisöstä eniten uneksineet, eivät sinne muuttaneet, Anna-Maija tosin puolittain jonkin ajan kuluttua, kun ”Kivimuurista”, erillisestä vuokratalosta, vapautui kaksio. Varsinaisen kotinsa hän ja Taisto säilyttivät Tapiolassa.

Sinapinsiemen yhdistyksenä ja sen jäsenet tukivat nuorten yhteisöä ulkoapäin. Päätaloa ja osin muitakin vuokrattuja rakennuksia kunnostettiin, omistaja antoi siihen tarvikkeet. Sinapinsiemen järjesti siellä yksikertaisen elämäntavan seminaareja ja muita kokouksia, talkoita ja myöhemmin hiljaisuuden viikonloppuja. Pienellä peltotilkulla käynnistettiin luomuviljelyä, toimistorakennukseen perustettiin kirpputori. Taizén mukaiset hetkipalvelut muodostivat yhteisön päiväjärjestyksen rungon.

Kylä sai paljon julkisuutta, joka toi sinne paljon vierailijoita, jos-

kus tupsahti bussilastillinen retkeläisiä jostakin seurakunnasta. Heille kylän keittiö loihti joskus lähes tyhjältä kahvituksen, joskus jopa ruokatarjoilun. Vierailijat toivat jonkin verran tuloja, mutta kävijöiden runsaus häiritsi yhteisön elämää. Kolmantena kesänä siellä uskaltauduttiin kuitenkin järjestämään jopa pohjoismainen rauhanleiri.

Pian alkoi kuitenkin ilmetä ristiriitoja. Kylään oli otettu asukkaita, jotka eivät olleet joko sisäistäneet sen tavoitteita tai joilla ei eri syistä ollut resursseja niiden toteuttamiseen. Sinne oli ohjattu ihmisiä, jotka olisivat tarvinneet runsaasti tukea tai jopa terapiaa omien ongelmiansa selvittämiseen. Alkoi ilmetä ristiriitoja sekä asukkaiden kesken että Sinapinsiemenen ja kylän asukkaiden välillä. Ne kärjistyivät vetäjän vaihtumiseen ja joidenkin asukkaiden poistumiseen. Arkkipiipa Juva, joka henkilökohtaisesti tuki hanketta, joutui tässä vaiheessa selvittämään ristiriitoja. Ongelmat olivat heikentäneet myös suhdetta paikalliseen seurakuntaan. Kylän taloudellinen kannattavuuskin oli suurelta osin ulkopuolisen tuen varassa. Haaveet kannattavan tuotannollisen toiminnan saamisesta sinne murenivat. Toisaalta kylässä oli nähtävissä myös monia myönteisiä kehityskulkuja ja hengellistä ja henkistä kasvua.

Oli tietysti odotettuakin, että tällainen hanke ei olisi toteutettavissa ilman ongelmia. Sinapinsiemen-yhdistyksen vastuulla oli hankkeen luotsaaminen eteenpäin, varojen hankkiminen, suhteiden hoitaminen toimintaympäristöön ja kylän kehittämistavoitteiden asettaminen. Yhdistys hankki hankkeelle starttirahaa myös mm. Kirkkojen maailmanneuvostolta. Tehtävämäärittelensä mukaisesti yhdistys myös pyrki

tuottamaan ja levittämään ”informaatiota yhdistyksen tarkoittaman uuden elämänmuodon perusteista, toteuttamistavoista ja muista siihen liittyvistä kysymyksistä”. Se alkoi julkaista kirjoja, levittää Taizén aineistoa ja tuotti mm. ensimmäisen suomenkielisen Taizé-laulujen kasetin, joka teki näitä lauluja tunnetuiksi seurakunnissa. Yhdistyksen jäsenkirjeestä muodostui vähitellen neljä kertaa vuodessa ilmestyvä lehti, mutta sen rinnalla Anna-Maija piti yhteyttä vielä laajempaan joukkoon persoonallisilla Tulisija-kirjeillään. Taizén kirjeiden suomentaminen ja julkaiseminen oli myös aluksi Anna-Maijan harteilla, mutta siirtyi myöhemmin yhdistyksen tehtäväksi.

Vuonna 1984 Omenapuukylän tilanne alkoi näyttää siltä, että siihen tarvittaisiin uutta verta tai se ajautuisi umpikujaan. Silloin kiinteistön omistaja Erik Riippa ilmoitti haluavansa myydä alueen. Kun yhdistyksellä ei ollut mitään mahdollisuuksia alueen ostamiseen, alettiin etsiä uutta paikkaa. Kävimme Anna-Maijan ja Taiston kanssa katselemassa muutamaa paikkaa, mutta kesän aikana ikään kuin johdattuksesta aukeni yhteys Morbackaan, jonka omistajavanhus Signe Ruys oli toivonut ja rukoillut, että hänen puutarhatilansa Kuusistonsalmen rannalla Kaarinassa voisi palvella jotakin kristillistä nuorten yhteisöä.

Hiljaisuuden yhteisö Morbackassa

Omenapuukylän yhteisö ei siirtynyt Morbackaan, vaan siellä aloitettiin aivan alusta. Kaksi Sinapinsiemenen jäsentä muutti ensin sinne tueksi ja hoitajiksi vanhalle Signe-rouvalle. Kun hän sitten katsoi hyväksi muuttaa tyttärensä luokse Hollantiin, tuli kysymykseen tilan vuokraaminen Sinapinsiemenelle. Sinne syntyi vähitellen yhteisö.

Yksikertaisen elämäntavan kurssin osanottajia Omenapuukylän päärakennuksen puutarhassa kesällä 1980.

Morbackan kappelin alttarinurkkaus.

Yhteen rakennukseen sisustettiin kappeli, jossa pidettiin Taizé-henkiset hetkipalvelut päivittäin ja jonka arkkipiispa Vikström myöhemmin vihki myös jumalanpalvelushuoneeksi. Uudessa yhteisössä pyrittiin ottamaan oppia Omenapuukylän virheistä. Uusien asukkaiden ottamisessa oltiin tarkempia ja yhteisön tueksi laadittiin yhteisösääntö.

Anna-Maija oli aluksi mukana ulkopuolisenä, mutta kun pihapiirissä ollut varatorakennus saatiin Sinapinsiemenen saaman testamenttilahjoituksen turvin (joka maksettiin ennakkovuokrana omistajalle) uudistettua asumiskelpoiseksi ”toimistoksi”, hän ja Taisto muuttivat siihen. Omistaja käytti muutenkin yhdistyksen maksamia vuokria rakennusten ja alueen kunnostamiseen ja rakensi alueelle vielä yhden uuden rakennuksen, joka nimettiin pappilaksi.

Morbackan yhteisö kehittyi painopisteeltään selvästi retiriittiyhteisöksi, koska alueen rakennukset olivat siihen soveltu-

vampia kuin Omenapuukylän. Retiriittiliike oli silloin vasta alullaan ja hiljaisuuden retiriiteille oli kysyntää. Retiriittien osallistumismaksut pystyttiin pitämään suhteellisen alhaisina, koska koko toiminta perustui sekä yhteisön jäsenten että ulkopuolisten vapaaehtoistyöhön. Myöhemmin, kun seurakunnat alkoivat järjestää omia, verovaroin subventoituja retiriittejään, niistä tuli kilpailija Morbackan retiriiteille.

Retiriittien lisäksi Morbackan yhteisön tehtäviin kuului puutarhan hoito, joka pyrittiin toteuttamaan luonnonmukaisin menetelmin. Puutarhan taloudellinen merkitys ei ollut kovin suuri. Siitä saatiin omaan käyttöön jossakin määrin juureksia ja vihanneksia sekä omenamehua. Jotakin muutakin tuotantotoimintaa Morbackassa jossakin vaiheessa kaavailtiin (savutyöt, huovutustyöt) mutta siitä ei tullut merkittävää. Ne yhteisön jäsenet, joilla oli tuloja, maksoivat asukasmaksuja. Unohdetaan ei sovi myöskään tukirengasta, joka on tukenut

yhteisöä kuukausilahjoituksillaan. Kirkkohallitukseltakin saatiin vuosittain avustus.

Sinapinsiemen-yhdistyksen näkökulmasta sen keskeinen tehtävä oli Morbackan olemassaolon taloudellinen turvaaminen. Yksinomaan retiriittitoiminnan tuotolla, asukasmaksuilla ja yhdistyksen jäsenmaksuilla se ei olisi ollut mahdollista. Suurimaksi tulonlähteen yhdistyksen taloudessa muodostui tänä aikana kirjanmyynti ja kustannustoiminta. Tässä auttoi erityisesti Anna-Maija, joka itse kirjoitti ja käänsi hiljaisuuteen, mietiskelyyn, rukoukseen johdattavia kirjoja, ja jonka monipuoliset yhteydet kustantajiin auttoivat saamaan yhdistykselle edullisia myyntisopimuksia. Sitä paitsi Anna-Maija itse möi suuren osan kirjoista käydessään luennoimassa seurakunnissa eri puolilla maata. Hän jaksoi julkisilla välineillä kulkiessaankin raahata mukanaan raskaita kirjakasseja. Kirjojen markkinoijana ja mainostajana hän oli omaa luokkaansa. Yhtäältä myös Morbackan vapaaehtoiset paketoivat kirjoja ja lähettelivät niitä eri puolille maata. Tietysti myös retiriitit ja muut kokoukset olivat kirjojen myynnin kannalta tärkeitä.

Morbackan 80- ja 90-luku olivat yhdistyksen kukoistusaikaa. Silloin kasvoivat myös sen kansainväliset ja ekumeeniset yhteydet. Retkiä Taizéen järjestettiin lähes joka kesä. Intian kummilapsityö, jonka Anna-Maija oli pannut alulle ja jota hän hoiti vielä yhdistyksen perustamisen jälkeenkin omana erityistehtävänä, siirtyi yhdistyksen tehtäväksi. Yhdis-

tys nimesi myös eri vuosina itäblokin tai kehitysmaiden opiskelijoista stipendiaatteja, joiden opintojen tukemiseen kerättiin rahaa. Tällaisia olivat mm. Martha Shameena Tansaniasta, Richard Cogill Etelä-Afrikasta, Pushpa Iyer Intiasta ja viimeisimpänä Karong Thanghao Kom Intiasta.

Ekumeenisuus oli yhdistyksessä koko ajan pohjavireenä. Sinapinsiemen oli monin tavoin edustettuna Suomen ekumeenisen neuvoston toiminnassa. Jossakin vaiheessa oli pyrkimyksenä se, että yhdistyksen hallituksessa olisi muitakin kuin luterilaisia jäseniä, mutta siinä ei aina onnistuttu. 1980- ja 1990-luvulla Sinapinsiemen järjesti muutamana kesänä kansainvälisiä ekumeenisiä lomaleirejä, mutta niiden jatkaminen osoittautui työlääksi. Joinakin vuosina yritettiin rakentaa aktiivisia yhteyksiä Viron, Latvian ja Liettuan sekä Venäjänkin Taizé-ystäviin, mutta niille ei seurannut jatkoa.

Kohti uusia näkyjä?

Taiston kuolema ja Anna-Maijan halvaantumisen vuonna 2000 olivat käännekoh-

Morbackan yhteisön jäseniä ja vieraita jouluaaterialla v. 2001.

Talkoolaisia Morbackan ryytimaalla keväällä 2006. Etualalla kumarassa on tilan omistaja Willemien Rijks.

tia Sinapinsiemenen kannalta. Toiminta jatkui kyllä entisellään, mutta vähitellen meille alkoi selvitä, miten paljon se oli ollut Anna-Maijan vetovoiman ja energisyyden varassa. Mikä resurssi hän olikaan ollut meille! Morbacka joutui muistakin syistä kriisiin, josta sitä ei auttanut edes Riitta ja Olavi Heinon tulo sen vetäjiksi. Vähitellen päädyttiin siihen, että Sinapinsiemenen tulisija siirrettäisiin pienempään ja edullisempaan paikkaan, Ukinrantaan, Kangasalle. Se merkitsi kuitenkin sitä, että yhteisöllisen elämäntavan ja retiriittitoiminnan mahdollisuudet heikkenivät.

Yhdistyksen merkitys yhteydenpitäjänä Taizéen ja sieltä tulevien vaikutteiden välittäjänä on myös heikentynyt. Monet seurakunnat ja järjestöt järjestävät matkoja Taizéen itsenäisesti ja Taizén pohjoiseurooppalainen kokous Helsingissä järjestettiin ilman yhdistyksen virallista mukanaoloa, vaikka monet sen järjestäjistä olivat yhdistyksen jäseniä.

Kun se sukupolvi, jolle Omenapuukylän ja Morbackan näyt olivat eläviä, alkaa väistyä, pitäisi nuoren polven miettiä, mitkä ovat ne näyt, jotka sitä innoittavat ja voiko yhdistys palvella niiden toteuttamisessa jollakin tavalla. Mitkä Sinapinsiementä kantaneista ideoista ovat edelleen kantavia, mitkä saavat väistyä? Kun me vanhat luonnonlakien mukaisesti katselemme taaksepäin, teidän nuorten on katsottava eteenpäin ja nähtävä omat unenne siitä, millaiseksi haluatte maailman muuttuvan.

Jk. Hienoa on, että Morbacka kuitenkin saa edelleen jatkaa nuorten ihmisten yhteisöelämän tyyssijana, niin kuin tämän lehden toisessa kirjoituksessa kerrotaan!

Kirjoittaja on Sinapinsiemenen perustajajäseniä ja siirtymässä nyt sivuun lehden toimittajan pallilta.

KYLLIKKI KRAPINOJA

Sinapinsiementen tulevaisuususkoa tarvitaan juuri nyt

”Tarvitsemme henkistä elvytystä, joka taistelee ahneutta, ennakkoluuloisuutta, itseensä käpertymistä, varovaisuutta ja välinpitämättömyyttä vastaan.”

Näin kirjoittaa teoreettisen filosofian professori Ilkka Niiniluoto lokakuun lopulla Helsingin Sanomien Sunnuntaikynässä (HS 27.10.13).

Olen aivan samaa mieltä. Tekstin luettuani repäisen sivun talteen ja lasken sen lehtipinoon. Pino on sama, josta kaksi viikkoa myöhemmin pengon Sinapinsiemen-lehtiä matkalukemiseksi lähtiessäni yhdistyksen syyskokoukseen.

Ymmärrän. Juuri tätä taistelua sinapinsiemenet käyvät, mutta hiljaisesti ja myönteisin sanoin. Näitä sanoja ovat: yhteisöllisyys, välittäminen ja huolenpito. keskinäinen jakaminen, kohtuullisuus ja luopuminen. Koko luomakunnan yhteys. Ymmärtämys ja ystävyys myös muita uskontoja tunnustavien kanssa.

Professori ei kerro, mistä voi saada voiman ja mallin tähän valtavirtausten vastaiseen taisteluun, jota hän peräänkuuluttaa. Sinapinsiemen-yhdistys kertoo: Raamatussa, rukouksesta, Taizén ekumeenisen yhteisön ja fransiskaaniin elämäntavasta sekä omasta yhteisöstä, ”tulisijasta”.

Professori luetlee avainasemassa olevat taistelijat: koulutus, kulttuuri, tiede ja taide. Kirkkoa hän ei mainitse. Ei maininnut Kari Mäkinenkään arkkikiispan ja

pääministerin keskustelussa Suomen henkisestä tilasta (MTV 19.11.13). Olin pettynyt. Tämän syksyn kohutussa kirjassa *Kestävän kasvun malli* filosofi Pekka Himanen sentään toteaa, että arvokas elämä (dignity) on kaikkien maailmanuskontojen ydinsanoma.

Sinapinsiemenen arvot ovat mielestäni nyt vielä ajankohtaisempia kuin yhdistyksen perustamisen aikoihin 34 vuotta sitten. Ahneudesta on tullut maan tapa, ja samaa tahtia on kasvanut eriarvoisuus ihmisten välillä – maailmanlaajuisesti. Tämä näkyy Välimeren epätoivonveneissä ja jopa siinä, miten ilmaston lämpenemisen tuhoiset seuraukset kohdistuvat kaikkein heikoimpiin. Ennakkoluulot ja pelko erilaisuutta kohtaan ovat kärjistyneet. Samoin masennus ja näköalattomuus.

Filosofien kannanotot nousevat ymmärtääkseni juuri tästä havainnosta. Mutta miksi kirkkoa ei nähdä varteenotettavana toimijana taistelussa omasta jakamisen, välittämisen, avoimuuden ja rohkeuden puolesta? Siksi, että kirkon julkisuuskuva ei ole sitä. Ei vielä.

Jotain pitää uudistua raskaiden rakenteiden ja taloushuolien kahlitsemassa kirkossa, joka ei tunnu enää itsekään uskovan

mahdollisuuksiinsa. Viime kirkolliskokous ennusti tuleville vuosille lisää niukkuutta ja säästämistä. Uskaltaisimmeko ajatella niin kuin 'ensimmäinen sinapinsiemen' Anna-Maija Raittila marianpäivävirren 52 viimeisessä säkeistössä:

Ja niin kuin Herran äiti myös kirkko Kristuksen voimaa ja valtaa vailla on kehto laupeuden.

Se tehdään köyhäksi.

Kun siltä kaikki puuttuu,

sen voimattomuus muuttuu ylistysvirreksi.

Uskon, että Suomessa on paljon niitä, jotka haluavat elää ja myös elävät sinapinsiementen arvojen mukaan, vaikka eivät ole vielä koskaan meistä kuulleetkaan. Uskon myös, että näissä olosuhteissa pikkuriikkisestä siemenestä voi kasvaa puutarhan suurin kasvi, joka levittää ympärilleen iloa, armahtavaisuutta ja yksinkertaisuutta.

Kirjoittaja on eläkkeellä oleva toimittaja ja retriitinohjaaja sekä Sinapinsiemenen jäsen.

ELSA SIHVOLA

Sinapinsiemen-tulisijan äärellä

Opiskelijaelämää sinapinsiemenenä

Tutustuin Sinapinsiemen ry:hyn ensimmäisen Taizén-ryhmämatkani jälkeen, vuonna 2007. Sitä seuraavina vuosina ehdin vierailla Morbackassa ja tavata Anna-Maijan, isänäitini vanhan opettajakollegan, josta myös vanhemmillani oli monta tarinaa kerrottavanaan. Taizén spiritualiteetin löytäminen tuntui tärkeältä hämmennyneen 20-vuotiaan elämässä: ”Tästähän tässä onkin kysymys! Tietenkin!” Kotimaassa monista Sinapinsiemenen ihmisistä tuli nopeasti läheisiä – yhä edelleen yhteys Taizé-henkisiin ihmisiin tuntuu tärkeältä arjessani ja jokaviikkoinen Luottamuksen rukoushetki siunaukselliselta, vaikkakin sinne aina ehdikään. Ukinranta on niin ikään

tullut tutuksi paikaksi: se tuntuu mummolta, levähdyspaikalta, jonne on aina ter-
vetullut.

Näiden vuosien varrella olen opiskellut musiikkia ja teologiaa ja ajautunut opintojeni rinnalla tekemään erilaisia kirkon töitä: rippikoulutyötä, retriittejä, jumalanpalvelusmusiikkia, kanttorikeikkoja, Tuomas-messuja. Toisaalta asuminen perinteikkäällä Helsingin Körttikodilla on juurruttanut veisuuperinteeseen, suomalaiseen kristillisyyteen ja Siionin virsien aarteisiin. Virsien veisaamisessa ja Taizé-lauluissa onkin paljon samaa: molemmissa on kyse sävelten kannattelemasta yhteen tulemisesta, hiljentymisestä, mietiskelystä, rukouksesta.

Jeesus on vastaus – mikä olikaan kysymys?

Olen kiitollinen hengellisistä kodeista, joita minulla on Taizén ja körttiläisyyden lisäksi ainakin teinivuosieni Lähetysseurassa. Luterilaisen kirkkomme rivijäsenenä ja kirkollista uraa kohti hapuilevana tunnen kuitenkin hämmennystä. Minun on helppo ymmärtää kirkosta eroavaa ikäluokkaani, joka ei tunne tarvitsevansa kirkkoa mihinkään. Ellen kristillisen kotikasvatuksen saaneena teologian opiskelijana olisi vihkiytynyt asialle, saattaisinpa itsekkin olla kirkosta eroavien joukossa. Kirkon toiminta, sen jumalanpalveluselämä etunenässä, tuntuu liian usein nuupahtaneelta, hengettömältä.

Ja kuitenkin väitän kaikkien ihmisten tarvitsevan tilaa ja paikkoja eksistentiaaliselle pohdinnalle, hengelliselle etsinnälle; oman sisimpänsä kuulostelulle. Kiireisen arjen ja loputtoman informaatiotulvan väsyttämänä haluaisin mennä messuun ennen kaikkea levähtämään, lepuuttamaan sieluani. Messua vaivaa mielestäni liian nopeatempoinen suorittamisen ilmapiiri. Pahimmillaan se tuntuu kognitiiviselta juoksuradalta, joka ei jätä aikaa eikä tilaa sanan ääneen pysähtymiselle, oman itsen ja Jumalan kohtaamiselle.

Rukoushiljaisuutta ja yhteenkuuluvuutta

Taizén perinnössä on paljon, mistä ammentaa tähän vaivaan. Sovituksen kirkon lattioilla eletään todeksi keskiaikaisen luostarihurskauden perintöä: yksinäisyydestä ja hiljaisuudesta sanan mietiskelyyn; mietiskelystä rukoukseen ja sisäiseen katseluun. Unelmani on, että kirkosta ja jumalanpalveluksesta voisi tulla yhä enemmän

rukoushiljaisuuden ja hengellisen levähtämisen paikkoja. Taizén raamattusuh-teessa on huomionarvoista myös, että sana otetaan todesta, pannaan heti käytäntöön. Tällaista, mieluiten yhteisöllistä, pohdintaa kirkon rivijäsenenä kaipaam – pohdintaa siitä, mitä kristittynä eläminen käytännössä tarkoittaa.

Kirkkopoliittisia nykykiistojamme seurattessani minua usein uuvuttaa ja turhauttaa. Silloin lohduttaa ajatella Taizétä, tuota urheaa burgundilaista pikkukylää, jossa tänäkin päivänä kokoonnutaan kolmesti Sovituksen kirkkoon rukoilemaan. Kuten ranskalainen ortodoksoteologi Olivier Clément huomauttaa kirjassaan *Taizé – elämälle tarkoitus*, Taizéssä ei puhuta synnistä! Synnin todellisuus kun on selvää kaikille, jotka etsivät ja kaipaavat. Kaikissa ihmisissä on kadotetun paratiisin haava: jollain kipeällä tavalla olemme erotetut itsestämme, toisistamme, luonnosta – ja viime kädessä Jumalasta. Taizé keskittyy olennaiseen, se julistaa synnin sijasta Kristuksen kirkon ihmettä, yhteyden salaisuutta, joka on auki kaikkien erilaisten tulla. Ja, kuinka ollakaan, nuoria ei lakkaa virtaamasta sinne kaikkialta maailmasta!

Minäkään en lakkaa lähtemästä Taizéhen. Luulen pysyvän paikkani olevan kuitenkin täällä. Siksi haluan olla sinapinsiemen, kuulua yhdistykseen, jonka arvot ja säännöt allekirjoitan koko sydämeäni. Haluan kuulua yhteisöön, joka julistaa: ”Aina siellä, missä jokin yhteisö elää sovituksen käyteaineena tässä suuressa yhteisössä, kirkossa, muuttuu mahdoton mahdolliseksi.”

Kirjoittaja on helsinkiläinen musiikin ja teologian opiskelija.

Missä on Sinapinsiemenen paikka?

Se on aakkosten kohdassa Y.

Yksilön ja Yhteisön hengellisen elämän tukeminen Yhteistyössä.

Yksilö

Mitä Suomen kirkot kaipaavat? Ne kaipaavat arjen keskelle hiljaisuuden liikkeen tuksi tuomista nuorille. Taizéstä kuuluu ikäviä uutisia. Suomesta Taizéen saapuvien ryhmien määrä on laskusuhdanteessa. Yhä harvempi suomalainen nuori saa kosketuksen yhteisöön, joka voisi olla rakentamassa itse kunkin hengellisen elämän perustaa koko loppuelämäksi. Tämä lehden lukijoina hyvin toki tiedämme tämän oman kokemuksemme kautta.

Minut Taizéen veivät seurakuntani nuorisotyönohjaajat, joidenka autoa kolhin autollani kerätessämme matkakassaa ystävällisten ihmisten palautuspullolahjoituksia roudatessamme. Olen nuorisotyönohjaajilleni ikuisesti kiitollinen kaikesta siitä, mitä he tekivät vaivojaan säästelemättä kaikkien meidän hyväksemme. Ensimmäinen matkani Taizéen istutti sydämeeni (sinapin)siemenen, joka on saanut vähän kerrassaan kasvaa ja muovata eloani omalla annillaan.

Jotta siemen voisi itää, jonkun pitää viedä nuoria Taizéen. Taizén kutsumus on kulkea nuorten vierellä vaiheessa, jossa elämälle haetaan suuntaa. Ja jotta Taizé voisi toteuttaa kutsumustaan ja palvella meidän nuoriamme, on aikuisten tehtävä se mahdolliseksi.

Paitsi monessa luterilaisessa seurakunnassa, vapaissa suunnissa Taizé on turhan tuntematon, kuten myös luonnostaan enemmän mystiikkaan kallistuvassa ortodoksisuudessa. Suomessa tarvitaan taho, joka järjestää nuorten matkoja Taizéen yksittäisten seurakuntien lisäksi. Kenties tarpeen on matkatoimisto, kenties yhdistys, kenties jonkin nykyisen yhdistyksen alla kasvava toiminta, jossa mahdollistetaan myös pienten seurakuntien nuorille ja yksittäisille kiinnostuneille helppo mahdollisuus kuulla Taizéstä ja lähteä matkalle joka muuttaa elämän. Verkostomuotoisessa maailmassa mahdollisuudet ovat liki rajatomat, mutta työtä se vaatii siitä huolimatta. Ohueksi voi jäädä niin Sinapinsiemenen kuin Hiljaisuuden ystävien tulevaisuus, jos uudet nuoret eivät yhteyteen löydä.

Yhteisö

Yhteisöllis-itsenäinen asuminen voi olla tulevien vuosikymmenten megatrendi, jos se vain otetaan huomioon uusia asuinalueita kaavoitettaessa. Meille avainkaula-lähiölapsille kylänraitin kantturat ja sonnimullikat eivät ole tuttu näky, mutta modernin kylän ostari lähikauppoineen ja kappeleineen on kyllä ollut ihan kelpo kylän korvike. Tuttuja tulee vastaan kylän raitilla ja kerrostalon pihamaa muodostaa otollisen kohtaamispaikan etenkin lapsiperheille.

Kerrostaloista tai tiivistä pientalorakentamisesta olisi vielä paljon nykyistä enemmän. Haaveilen kerrostalosta, jonka asukkaat haluaisivat elää osin yhteisöllises-

ti. Kerrostalosta, jossa kunkin oman kodin lisäksi olisi iso ruoanvalmistuskeittiö ruokailutiloineen, yhteisiä harraste- ja ajanviettiloja sekä luonnollisesti oma kappelitila, jossa hiljaisuuden rukoushetket pyörisivät useamman kerran päivässä automaattisesti ohjelmoituna, mikäli kukaan ei ole vetovastuussa. Arjen eloon yhteisölliset elementit toisivat oman suolansa, jos vain tilat sen mahdollistaisivat, sillä tiedämmehän että olemme laiskoja. Jo tutkitusti on havaittu, että kuntosalin pitää olla viiden minuutin matkan päässä, jotta sinne tulee vaivauduttua riittävän usein. Kun perille pääsee, niin harvoin pettyy. Sama laki pätee minullakin omalle hiljentymiselle varatun ajan suhteen. Jotta se olisi osa antoisaa arkeani, sen tulee olla riittävän pienen vaivan takana.

Sinapinsiemen ei varmasti ole ryhtymässä rakennuttajayhtiöksi, mutta halua edistää yhteisöllistä asumista on jo löytynyt, ja sillä sektorilla olisi monillekin luoville ratkaisuille tilaa. Jos Kirkon keskusrahaston eläkekassa ei liian suuren tuotto-odotuksen takia olisikaan otollinen sijoittaja tukemaan kristillisiä kerrostalohankkeita, on vaihtoehtoja monia. Oman mututuntumani pohjalta kristillisestä yhteisöllisestä asumisesta kiinnostuneiden ihmisten määrä on suuri, mutta kuten muutkin hankkeet, aktiivisia puuhahenkilöitä tarvitaan hankkeiden edistämiseksi.

Yhteistyö

Sinapinsiemenellä ei ole resursseja toteuttaa omissa voimissaan suureellisia hankkeita, mutta pienikin liike isossa resurssikasautumassa voi johtaa merkittäviin lopputulemiin. Kun Ev. lut. kirkko on panostanut ja panostaa jatkossakin merkittävästi sähköisiin palveluihin, olisi kovin toivotta-

vaa, että hiljaisuuden viljelyn näkökulmat tulisivat rennosti lobaten huomoiduiksi.

Niin henkilökohtaisen hiljentymisen, kotikappeleiden kuin ryhmäkokoonottomienkin tueksi helppokäyttöisen ja laadukkaan materiaalin toimittaminen hyvin tuotteistettuna ja brändättynä palvelisi parhaimmillaan isoakin joukkoa ihmisiä. Hengellisetkin 'palvelutuotteet' ylipääntänsä helpottavat ihmisen valintaa siitä mihinkä aikansa käyttävät. Toisin sanoen hyvin brändätty tablet-tietokoneelle ja älypuhelimelle sovelluksena saatava tai sähköpostilinkin päässä yksinkertaisesti klikattava 'aamuhiljentymistuote' on jotain mitä itse kaipaaisin Positiivareiden tuottaman Ajustusten aamiaisen oheen.

Toinen tuote, jonka Sinapinsiemen voisi vaikka yhteistyössä Hiljaisuuden ystävien kanssa lanseerata, olisi Hiljaisuuden seurarat. Ansiokkaan seuraperinteen omaavassa maassa olisi varmasti tilaa yksinkertaisille kristittyjen kokoontumisille, jossa edes itse mietittyjä seurapuheita ei tarvittaisi, hiljaisuus, hiljaisuuden laulut, raamatunluku, ajatuksia herättävät lyhyet poiminnat, varhainen rukousperinne, vapaasti kenen tahansa osallistujan suusta lausuttuna riittäisi.

Niin talveen kuin tulevaan vuoteenkaan ei kannata lähteä sammutetuina lyhdyin. Hiljaisuudessa on hyvä haudutella suuria haaveita, sillä on harmi, jos hiljaisuus ei valtaa enempää alaa kilpailuhenkistyvässä maailmanmenossa. Yhdessä on kivempi olla hiljaa kuin yksin. Hiljaisuuden markkinoilla voisi muutenkin olla synergioita saavutettavissa. Kenties Hiljaisuuden siemeniä kaipaaisivat myös Sinapin ystävät.

Kirjoittaja on teol. yo, maanviljelijä ja Kathos-yhteisön asukas.

Tulisija kerrostalossa

Sinapinsiemen on ollut osa perheemme elämää alusta asti. Morbackassa ja sittemmin Ukinrannassa olemme etsineet vastauksia monenlaisiin kysymyksiin, kyselleet suuntaa elämällemme ja hapuilleet kohti luottamusta. Yksinkertaisuus on arjessa usein enemmän ihanne kuin todellisuutta, ja huolet peittävät monena hetkenä luottamuksen alle. Juuri siksi on niin tärkeää, että kaiken repaleisen arkiharmin keskellä on ihmisiä, joiden kanssa voi saada uutta eloa unelmiinsa ja vahvistusta uskolle, että toisinkin voisi olla.

Yksi suunta, johon Sinapinsiemenen piirissä käydyt keskustelut ovat olleet innoittamassa, on yhteisöllisyys. Meitä on sykkähdyttänyt ajatus tulisijoista, joiden äärellä voimme kohdata toisemme ja rohkaista toisiamme rukoukseen ja taisteluun paremman maailman puolesta. Mutta voiko yhteisö olla hajallaan kerrostalolähiössä? Miten yhteisöllisyyttä voisi rakentaa omalle asuinalueelle kiireisen arjen keskellä?

Asumme Itä-Helsingin Puotilassa, jonne on vähän kerrassaan kertynyt paljon muitakin ystäviä. Osa on ennestään tuttuja, osa tutuntutuja, osaan olemme tutustuneet täällä. Osa on löytänyt tänne itse, osaa olemme aktiivisesti olleet taivuttelemassa.

Arkisimmillaan yhteisöllisyys on aivan tavallista naapuriapua, pihalla kohtaamista, lastenhoitoa ja jauhojen lainaamista. Usein se on tukea pimeällä hetkellä, kutsu iltapalalle naapurin pikkutyön kuolinviestiä yhdessä suremaan, juttuseuraa sil-

loin, kun töissä ahdistaa. Se voi olla kuorolaulua paikallisyhdistyksen juhlamessussa tai lastentarvikkeiden kierrätystä. Se on myös yhdessä luotuja traditioita, kuten lauantaisia kävelyretkiä merenrantaan tai grillinyttäreitä pihassa.

Mikä tärkeintä, se voi olla keskustelua, joissa puidaan jotain olennaista ihmisenä olemisesta. Meille yhteisö tarkoittaa myös sitä, että vierellä on joku, jonka kanssa pohtia, mihin tätä elämää haluamme käyttää, ja mihin meitä kutsutaan. Haaveilemme edelleen fransiskaanisista keskusteluisista, joissa etsitään konkreettisia tapoja elää todeksi iloa, yksinkertaisuutta ja armah-tavaisuutta juuri tässä kaupunkikylässä ja näiden ihmisten kanssa.

Hyvin usein yhteisöllisyys jää toiveiden ja sanojen tasolle: niin paljon enemmän olisi ihana tehdä. Unelmia on paljon, liian usein arki vyöryy päälle. Juuri kun ajatteli kutsua naapurit kylään, lapsi sairastuikin vesirokkoon.

Mitä enemmän lapset kasvavat, sitä enemmän yhteisöllisyyttä on rakennettava myös heidän ehdoillaan. Yhteisö kasvaa myös lasten ystävien kautta, ja siihen tulee mukaan erilaisia vivahteita. Silloin saa törmätä myös siihen, että aina yhteisöä ei valita, vaan se valitsee meidät.

Entä mikä voisi olla Sinapinsiemenen rooli tällaisten kaupunkiyhteisöjen kannattelemissa? Koen Sinapinsiemenen tärkeäksi ajatusten herättelijäksi. Sinapinsiemen muistuttaa olemassaolollaan, et-

tä tämän kiireen ja näiden kaikkien hoidettavien asioiden tuolla puolen on toinen todellisuus, joka on itse asiassa paljon todellisempi kuin monet ympäröivän yhteiskunnan tarjoamista elämänmalleista. Se tarjoaa peilauspinnan, josta voimme heijastaa elämäämme: nähdä sellaista hyvää, mitä itse emme ehkä huomaaisi, ja saada innostusta tehdä jotain toisin.

Sinapinsiemen on monin tavoin ollut vahvistamassa tärkeitä asioita: toistamassa, ettei merkityksellisyyteen tarvita paljon materiaa, elvyttämässä luottamusta ja

muistuttamassa siitä, miten tärkeää on rukous ja taistelu paremman maailman puolesta. Kun aika kuluu, tarve näille asioille ympäröivässä yhteiskunnassa ei vähene, vaan kasvaa. Toivon, että Sinapinsiemen voi edelleen jatkaa omalla tiellään, yhdistää ihmisiä ja auttaa pitämään liekkiä yllä erilaisissa tulisijoissa.

Kirjoittaja on julkaisutoimittaja, vapaa kirjoittaja ja kahden lapsen äiti Helsingistä.

AULIKKI KALLIOLAHTI

Mikä on fransiskaanisen perinteen merkitys Sinapinsiemenelle?

”Kumpi ehtii ensiksi antaa evankeliumille merkityksen, abstrakti, kirjoitettu evankeliumi vai arjen huolien ja ongelmien keskellä elävä ihminen?” (P. Annala) ...tai yhdistys tai yhteisö? (AK)

”Evankeliumin kirjaimellinen noudattaminen takaa automaattisesti sen, että ihmisestä tulee kunnan fransiskaani. Onko yksinkertaisuuden tie Fransiskuksen mukaan todella näin yksinkertainen?” (P. Annala)

Fransiskus perusti kolmannen sääntökunnan niille, jotka tahtovat seurata Jeesusta evankeliumin hengen mu-

kaisesti. Toteuttaa omassa arjessaan Jumalan kutsua syvempään sitoutumiseen Kristukseen. Peruslähdekohta on ”Vehnänjyvän tie”, Joh.12:24–26.

Onko tämä myös Sinapinsiemenen peruslähdekohta, tarkoitus olemassaololleen?

Haastan sinua miettimään, mitä fransiskaanisen perinteen vaaliminen on merkinnyt ja/tai voisi merkitä Sinapinsiemen-yhdistykselle, sen jäsenille ja yhteisölle. Yhteisö on meidän jäsenten muodostama. Olen ottanut esille joitakin Sääntökunnan periaatteita, joiden avulla ja kautta voimme asiaa pohtia. Tarkastellaan asiaa ”Tavoitteiden”, ”Palvelun tien” ja ”Tunnusmerkkien” kautta.

Kolme tavoitetta

1. Sääntökunnan ja Sinapinsiemenen ensimmäinen tavoite

Tehdä Herramme tunnetuksi ja rakastetuksi kaikkialla, siis todistaa Kristuksesta sanoin ja esimerkein omassa ympäristössä, rukoilla ja tehdä työtä Jumalan valtakunnan tulemiseksi.

2. Toinen tavoite

Levittää rakkauden, rauhan ja sovinnon henkeä:

Sitoutua taistelemaan välinpitämättömyyttä, ylpeyttä ja ennakkoluuloja vastaan.

Tavoitteena heijastaa kaikkia kohtaan sitä avoimuutta, joka Jeesuksella oli.

Ymmärtää toiset ihmiset Jumalalle kuuluviksi eikä omien toiveiden toteuttamisen välineinä.

Olla valmiina puhumaan yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden ja kansainvälisen rauhan puolesta ja toteuttamaan sitä käytännön arjessaan.

3. Kolmas tavoite

Elää yksinkertaisesti:

Pitää omaisuutta lahjaksi saatuna lainana Jumalan käyttöä varten

Jakaa toisten kanssa, välttää yllisyyttä ja tuhlaamista

Pysyä vapaana kaikista sidoksista olemalla tietoinen maailman köyhyydestä ja sen vaatimuksista

Ennemmin anteliaisuuden kuin köyhyyden arvostamista itsessään.

Sääntökunnan ja Sinapinsiemenen jäsenet haluavat palvella Jeesusta Kristusta, Herransa, kukin omien kykyjensä ja mahdollisuuksiensa mukaan.

Kolme palvelun tietä

1. Rukous

Pyrkiä elämään ylistyksen ja rukouksen hengessä. Olla joka hetki tietoisena Jumalasta voidakseen rukoilla lakkaamatta. Alati syvenevä omistautuminen sisimmässään asuvalle Kristukselle on voiman ja ilon lähde. Kristuksen rakkaus inspiroi palvelemaan ja vahvistaa uhrauksiin. Rukouksen keskus on Pyhä Ehtoollinen. Tunnustaa esirukouksen voiman Jumalan tarkoituserien edistämiseksi johtaa mm. jatkuvaan rukoukseen kirkon ja maailman puolesta. Oma henkilökohtainen säännöllinen rukousaika ja ripin käyttö.

2. Opiskelu

Raamatun syvälinen tutkiminen. Tunnustaa kristityn vastuunsa muidenkin tieteenalojen, hengellisen ja maallisen, tutkimista. Kirjoittamalla lisätä ymmärrystä kirkon tehtävästä ja kristinuskon periaatteiden soveltamisesta maailmassa. Varallisuuden käyttämisen ja jakamisen, oikeudenmukaisuuden ja rauhan kysymykset.

3. Työ

Jokapäiväistä työtä tehdessään, omassa arjessaan, pyrkiä palvelemaan muita. Toteuttaa Herramme tunnetuksi ja rakastetuksi tekemistä kaikkialla. Rauhan ja sovinnon hengen levittäminen ja yksinkertainen eläminen. Jeesus otti palvelijan muodon ja kulki tehden hyvää. Hän on kauneudessaan ja voimassaan elämän innoitus ja ilo. Kristuksen rakkauden heijastaminen on palvelun, työn, tärkein muoto.

Kolme tunnusmerkkiä

Sääntökunnan ja Sinapinsiemenen tunnusmerkit: Nöyryys, Rakkaus ja Ilo, jotka määrittelevät elämäämme. Ilman näitä, ovat ponnistelut turhia. Kun ne kukoistavat, työ kantaa hedelmää.

1. Nöyryys

Tunnustaa, ettei ole mitään, mitä emme ole saaneet lahjaksi ja myönnämme riippuvaisuutemme Jumalasta. Nöyryys on ilontäyteisen elämän ensimmäinen ehto. Emme arvostele toisissa havaitsemiamme virkoja, vaan rukoilemme lähimmäistemme puolesta. Pyydetessä otamme vastaan työn, jonka tekemiseen tunnemme olevamme arvottomia tai kykenemättömiä. Ei vetäydytä siitä nöyryyteen vedoten, vaan ryhdytään työhön luottavaisesti sillä voimalla, joka tulee täydelliseksi heikkoudessa.

2. Rakkaus

Kun rakkaus Kristusta kohtaan syvenee, kasvaa rakkaus ja kiintymys läheisiä, ystäviä ja erityisesti oman yhteisön jäseniä kohtaan. Jäsenet toimivat niin, ettei mikään pääsisi vahingoittamaan tätä rakkautta. Rukoilla toistemme puolesta. Pyrkiä sopuun niiden kanssa, joista ovat joutuneet erilleen. Pyrkiä osoittamaan samaa rakkautta niitäkin kohtaan, joista emme luonnostaan pidä, sillä tämän kaltainen rakkaus ei perustu kiintymyksen tunteeseen vaan siihen, että olemme yhtä Kristuksessa.

3. Ilo

Iloitsemme aina Herrassa ja haluamme heijastaa elämässämme jumalallisen ilon armoa ja kauneutta. Seuraamme Jeesusta, joka oli syntisten ja publikaanien ystävä, istui niin rikkaiden kuin köyhienkin pöydissä. Hupailimme, iloitsemme Jumalan maailmasta, sen kauneudesta ja elävis-

tä olennoista. Mikään ei ole tavanomaisesta tai epäpuhdasta. Tulla toimeen kaikkien kanssa, lohduttaa murheellisia ja tuoda iloa muiden elämään. Tämä ilo on jumalallinen lahja, joka saa alkunsa yhteydestä Jumalaan Kristuksessa.

Nöyryys, rakkaus ja ilo ovat kaikki Jumalan lahjoja, joita hän voi meille armosaan antaa. Niitä ei voi koskaan saavuttaa omin ponnistuksin. Ne ovat Pyhän Hengen lahjoja. Kristuksen tarkoitus on tehdä ihmeitä niiden ihmisten välityksellä, jotka ovat valmiita tyhjentämään itsensä ja antautumaan hänelle.

”Evankeliumi pursuaa ideaaleja, jotka uhkaavat lamaannuttaa meidät. Fransiskus ei lamaantunut. Hän tarttui päättäväisesti yhteen, toiseen ja kolmanteen ja ryhtyi yksinkertaisesti toteuttamaan niitä käytännössä.” (P. Annala)

”Halu elää Jumalan yhteydessä on yksi ihmisen syvimmistä tarpeista. Yhteys Kristuksessa on jotain, josta ihminen jatkuvasti elää, mutta jota myös yhdessä etsii.” (Veli Roger)

Lähteitä:

Sinapinsiemen lehdet 2005–2013 (koonnut pitkänlinjan sinappi Inkeri Kaartinen)

Sinapinsiemenen ry:n tarkoitus, tehtävä ja tavoitteet

Kolmannen Sääntökunnan Periaatteet; The Third Order; European Province; Society of St Francis (netissä)

Kirjoittaja on Tampereella asuva pikku sinapinsiemen 3. sääntökunnassa.

Sinapinsiemenen merkitys Taizé-yhteyksien vaalijana

Me Sinapit joskus ajattelemme että, Sinapinsiemen ja Ukinranta ovat Suomen ”virallinen” yhteyskanava Taizén yhteisöön. Yhdistys onkin ajoittain ylläpitänyt kattavasti tietoja Suomesa vietettävistä Taizé-henkisistä rukoushetkistä ja messuista. Nykyisinkin Sinapinsiemenen sivuilta, tosin vähän piilosta, löytyvät tiedot Helsingin, Jyväskylän ja Oulun rukoushetkistä.

Vuosien ajan Morbackan ja sittemmin Ukinrannan kirjakauppa toimi Taizén kirjeen paperiversion jakelijana. Taizé ei enää toimita kirjettään paperiversiona. Tiedotustoiminta on siirtynyt lähes kokonaan nettiin. Taizé-rukoushetket ovat löytäneet tiensä yhä useampaan seurakuntaan, eikä siihen tarvita virallista Taizé-asioiden koordinaattoria. Onko Sinapinsiemenen menettänyt roolinsa yhteyksien vaalijana?

Henkilötasolla Sinapinsiemenellä on edelleen läheiset yhteydet Taizéen veljiin. Majoitamme heitä heidän Suomen vierailuillaan. Avustamme ohjelman järjestämisessä. Mutta ei meillä tähänkään asiaan ole yksinoikeutta. Suomessa on monia aktiivisia Taizén ystäviä, kuten esimerkiksi Taizé-Helsinki -tapahtumaa antautuneesti ja mallikkaasti valmistelleet nuoret aikuiset, joilla on omat suorat ystävyysuhteet veljien kanssa. Nämä ihmiset antavat aikaansa

ja varojansa Taizé-veljien vierailuiden yhteydessä. Tämä on hieno asia.

Taizén yhteisö on tietoisesti päättänyt olla luomatta paikallisten Taizé-yhdistysten tai seurakuntien verkostoa. Sinne mennään rakentumaan, mutta sieltä kuuluu palata kotiin ja mennä sinne minne kuuluu. Jos olemme saaneet eväitä mukaamme, niin niitä kuuluu jakaa omassa kotiseurakunnassamme eikä perustaa sille kilpailuvaa toimintaa. Tästä syystä Taizé toivoo, ettei hiljaisuuden rukoushetkiä tai messuja nimitettäisi Taizé-rukouksiksi. Suositusta noudatetaan enemmän tai vähemmän tuntea tarkasti. Helsingissä Taizé-aktiivit järjestävät nykyään Luottamuksen messuja. Sekin on hyvä asia.

Asioiden ollessa näin onko Taizé-yhteyksissä mitään vaalimista? Kaikki näyttää sujuvan omalla painollaan. Taizén avaran hengellisyyden koskettamat ja innoittamat ihmiset löytävät toisensa omissa seurakunnissaan tai kotikaupungeissaan ilman Sinapinsiemenen koordinoitua. Onko tämäkin Sinapinsiemenen tehtävä siis täytetty?

Ehkei sittenkään. Vastaus piilee Sinapinsiemenen omassa perustehtävässä: avaran hengellisyyden ja ekumenisuuden rakentaminen ja puolustaminen. Tämä teologia sitoo meitä Taizén yhteisöön monin

verroin vahvemmin ja pitkäjänteisemmin kuin mitkään yksittäiset vierailut. Oman perustehtävämme rakentamisessa Taizén veljien opetus ja julkaisutoiminta on arvokas aarrearkku. Jaamme saman työnäyn matalan kynnyksen kristillisyyden levittämisestä.

Olemmeko olleet liian passiivisia oman leiviskämme hoitamisessa? Olemmeko liiaksi jääneet nostalgiahdistykseksi, jossa muistellaan hienoja bussimatkoja läpi Euroopan?

Helsingin Taizé-tapahtuma oli helsinkiläisten vapaaehtoisten voimannäyte. Sinapinsiemen oli pieneltä osaltaan rakentamassa tapahtumaa. Voisiko Sinapinsiemen joka vuosi koota samanhenkisiä nuoria ja vanhempiakin ihmisiä yhteen ja levittää raikasta viestiä joskus ummehtuneisiin rakenteisiin? Löytyisikö se tiimi, joka vuositteittain ottaisi hiippakunnan tai kaksi kohdeeseen? Verkottuisi siellä. Valmistelisi maaperää vuoden tärkeimmälle nuorisotyön tapahtumalle. Verkottuisi kirkon koulutuskeskuksen kanssa. Tarjoaisi kaikille nuorisotyöntekijöiksi opiskeleville Sinappiviikonlopun ja retriittikokemuksen.

Voisiko Sinapin verkkosivut olla resurssipankki kaikille niille kirkon työntekijöille, jotka haluavat käynnistää omaa hiljaisuuden toimintaa?

Voisiko meillä olla valmiita raamattutunteja suoraan pienryhmien käytössä? Voisiko meidän sivuiltamme ladata kotiretriitteihin sopivia virikepuheita?

Edellä mainittu vaatii merkittävästi aikaa ja vaivannäköä. Olisiko meillä yksin tekijöitä ja rahaa tähän? Vai olisiko kenties viisasta verkottua tässä asiassa muiden hiljaisten talojen kanssa?

Olisiko kaikkien retriitinohjaajien yhteisö Hiljaisuuden ystävät luonnollinen Kaveri tässä koulutus- ja resurssipankkiprojektissa? Hiljaisuuden ystävissä ja tietäkseni myös Vaeltaja-lehden käynnistysseminaareissa jo 6–7 vuotta sitten pohdittiin näitä samoja asioita. Olisiko Taizé-yhteyksien vaaliminen ja Taizé-henkisen avaran hengellisyyden ja ekumeenisuuden vahvistaminen ja puolustaminen koko hiljaisuuden liikkeen yhteinen asia?

Kirjoittaja on Ukinrannan isäntä.

Ukinrannan TAPAHTUMIA KEVÄTKAUDELLA 2014

- 25.–26.1. Nuorten aikuisten pyhiinvaellusviikonloppu, Taizén terveisiä. 30 €.
- 7.–9.2. Hiljaisuuden retriitti. Leena ja Jarmo Rautiainen. 110€.
- 21.–23.3. Hiljaisuuden retriitti. Tapio Koivu. 110€
- 26.–27.4. Valokuvausviikonloppu. Hiljaisuutta ja puhetta. Lari Junkkari. 110€.
- 17.5. Kevättalkoot

Mietiskeltäväksi

TAIZÉN VELI ALOIS

Miten löydämme Jumalaan luottamisen lähteitä? (4/4)

Neljäs ehdotus

AVAUTUA PELOTTA TULEVAISUUDELLE JA TOISILLE IHMISSILLE

Uskonvakaumus ei sulje meitä itseemme. Usko Kristukseen avaa meidät luottamaan tulevaisuuteen ja toisiin ihmisiin. Se rohkaisee meitä kohtaamaan oman aikamme ja oman elämämme ongelmat.

Usko on kuin ankkuri, joka kiinnittää meidät lujasti Jumalan tulevaisuuteen, ylösnousseeseen Kristukseen, johon se yhdistää meidät erottamattomasti. Evankeliumi ei anna tilaa spekuloinnille kuolemanjälkeisestä elämästä, vaan se tarjoaa meille sen toivon, että näemme Kristuksen, joka jo on elämämme.

Usko johtaa meidät olemaan enää pelkäämättä tulevaisuutta ja toisia ihmisiä. Uskonluottamus ei ole naiivia. Se on tietoinen paholaisesta, joka on läsnä ihmiskunnassa, ja jopa omissa sydämissämme. Mutta uskonluottamus ei unohta, että Kristus tuli meidän kaikkien vuoksi.

Luottamus Jumalaan synnyttää meissä uuden tavan nähdä toisemme, maailma ja tulevaisuus – näkemisentavan, jossa on kiitollisuutta ja toivoa, ja kykyä nähdä kauneus. Luottamus Jumalaan vapauttaa luovuutemme. Ja silloin voimme laulaa kuin pyhä Gregorius 300-luvulla: ”Sinä joka olet kaikkien asioiden yläpuolella, mikä mieli voi käsittää sinut? Kaikki olennot ylistävät sinua. Kaikkien toivo kurottautuu sinua kohti.”

*Veli Aloisin kirjeestä vuodelle 2013
suomentanut Anne Väisänen*

SOILI JUNTUMAA

Sinapinsiemen ja suomalainen kristillisyys

Sinapinsiemen ry perustettiin v. 1979 toteuttamaan ekumeenisessa hengessä yksinkertaista elämäntapaa ja ekologisuu-
suutta. Kristittyjen yhteys ja jakaminen ovat olleet keskeisesti esillä alusta asti. Yhdistys vaalii Anna-Maija Raittilan henkistä perintöä sekä taizelaisuutta. Kansainvälinen kummilapsityö on ollut alusta asti mukana toiminnassa. Yhdistys on mukana Kirkkopalveluiden ja Suomen Ekumeenisen Neuvoston toiminnassa sekä pitää yllä yhteyksiä lukuisien muiden kristillisten yhdistysten ja yhteisöjen kanssa sekä kotimaassa että ulkomailla.

Itse olen Sinapinsiemen ry:n edustajana mukana SEN:n naisjaostossa, puheenjohtajana. Koen ekumeenisen kentän läheiseksi ja tärkeäksi sekä oman historiani että kristillisyyden kannalta. Suomi on kansainvälisesti ajatellen ekumenian mallimaa. Yhteyksiä on paljon kaikilla tasoilla. Toisaalta arjen kristillisyyteen ekumenia ei aina ulotu – paitsi koletikohteiden kautta.

Myös maahanmuuttajat ovat pakottaneet suomalaiset pohtimaan uudestaan omaa kristillistä ja luterilaista identiteettiään. Tuomasmessu, hiljaisuuden liike, pyhiinvaellukset ja hiljaisuuden yhteisöt ovat omalta osaltaan lisänneet suvaitsevaisuutta toisin usko-
via kohtaan.

Sinapin siemen on pieni, ja yhdistyksemme on pieni, mutta toiminta on laajaa ja kansainvälistä. Pienuus ei vielä kerro merkityksestä, ei siemenen eikä yhdistyksen kohdalla. Sinapinsiementen perusrukous, että voisimme yhdessä toimia ilossa, yksinkertaisuudessa ja armahtavuudessa, antaa tilaa ekumeenisuudelle ja ekologiselle elämäntavalle. ”Sinapit” haluavat mottonsa mukaan toimia

niin, että ”aina siellä, missä jokin yhteisö elää sovituksen käyteaineena tässä suuressa yhteisössä, kirkossa, muuttuu mahdoton mahdolliseksi”.

Kukaan Taizén ekumeenisessa yhteisössä käynyt ei voi enää pitää muiden kirkkojen tai uskontojen edustajia muukalaisina. Me olemme kaikki Jumalan suurta perhettä, emme ole toisillemme vieraita. Vieraanvaraisuus on kristillinen hyve, jota me sisäinpäin kääntyneet suomalaiset kristityt olemme opettelemassa. Kansainvälistymisessä ja kirkkojen välisissä tapaamisissa on ymmärryksen siemen. Maahanmuuttajat tarjoavat oivallisen tilaisuuden osoittaa vieraanvaraisuutta, mutta yhtä lailla tuntematon naapurikin.

Sinapinsiementen usko ja elämäntapa on ”sovituksen käyteaine” uskonnollisen keskustelukulttuurin opettelussa. Kun kohtaa toisen kirkon tai uskonnon edustajia silmästä silmään, ei voi enää pysytellä turvallisissa oikeauskoisuuden linnakkeissa. Oikeassa oleminen ei ole uskomme kriteeri, vaan rakkaus. Silloin yhteys, joskus mahdottomaltakin tuntuva, tulee mahdolliseksi. Keskinäinen rakkaus, jakaminen ja huolenpito tuo meidät toistemme luo, niin kuin Herramme viimeisenä tahtonaan rukoili. Sitä Sinapinsiemenet pieninä ja usein huomaamattominakin ovat tuoneet kirkkoomme ja maahamme. Jokainen, joka näkee toisissa ihmisissä veljiä ja sisaria, on toivon merkki ja tulisija maailman pimeydessä.

Kirjoittaja on Sinapinsiemen ry:n hallituksen jäsen, kohta eläkepappi.

Sinapinsiemen maailmalla ja merten takana

Kun tässä jäsenlehdessä meitä haastetaan pohtimaan Sinapinsiemenen identiteettiä, niin seuraavassa joi-tain omia ajatuksiani aiheesta. Koska toimin tällä hetkellä kummisihteerinä Intian köyhille lapsille, niin keskityn kansainväliseen apuun ja sen toimintaan. Identiteetti on asia, joka kehittyy ajan kanssa, se ottaa joskus pitkän ajanjakson, jonka aikana ihminen huomaa muuttuvansa ja omaksumansa niitä asioita, jotka ovat yhdistyksessä tärkeitä. Siksi on hyvä kerrata yhdistyksen sääntöjä ja tarkoitusta, miksi se on perustettu? Näin varsinkin niillä jäsenillä, jotka eivät ole olleet alusta asti mukana eivätkä ole olleet muokkaamassa yhdistyksen sääntöjä. Yhdistyksen tarkoitukselta voi löytää identiteetin rakennusaineita.

”Yhdistyksen tarkoituksena on Raamatun pohjautuen ja ekumeenisessa hengessä edistää sellaisen elämänmuodon etsimistä ja toteuttamista, joka perustuu koko luomakunnan yhteyteen, ihmisen ja luonnon tasapainoiseen vuorovaikutukseen, lähimmäisvastuuseen, keskinäiseen jakamiseen ja huolenpitoon sekä elämäntapojen yksinkertaisuuteen.”

Itse olen tullut mukaan Sinapinsiemen-yhdistykseen opiskeluaikoinani 80-luvun puolivälissä. Olin vierailut Taizéssä, ja se oli ollut väkevä kokemus. Siksi oli mukavaa, että koto-Suomessa toimi yhdistys, jolla oli monia yhteyksiä Taizéseeseen. Eli kansainvälisyys oli mukana heti alusta asti.

Taizén yksi periaate on rukoushiljaisuus ja taistelu oikeudenmukaisuuden puolesta. Tämä periaate haastaa tarttumaan epäkohtiin niin lähellä kotiseudulla kuin laajem-minkin, maapallon laajuisesti. Olen ymmärtänyt, että Sinapinsiemenen kansainväliset kontaktit ja stipendiaatit ovat pääosin tulleet juuri Taizén kautta. Siellä ihmiset ovat tavanneet ja tutustuneet, ja sitten on sovittu jonkun nuoren avustamista hänen opinnoissaan. Nämä stipendiaatit ovat olleet juuri köyhistä maista, ja näin he ovat saaneet mahdollisuuden kouluttautua ja sitten työskennellä paremman maailman puolesta.

Kaikista pitkäaikaisin kansainvälinen projekti on ollut Intian kummilapsitoiminta, E.S.P. (Education Sponsorship Program). Se on alkanut jo vuonna 1974. Anna-Maija Raittila tutustui nuoreen intialaiseen Cedric Prakashiin Taizéssä, ja siitä sai alkunsa suomalaisten kummien tie köyhien intialaisten lasten koulunkäynnin tukemiseen. Tänä päivänä Cedric Prakash johtaa tätä useiden sisäoppilaitosten kouluverkostoa, ja suomalaisia kummeja on noin 200. Mukana on myös suomalaisia kouluja ja eri yhteisöjä. Kummeja näillä intialaisilla koululla on myös muista maista, mutta suomalaisia kummeja on kaikkein eniten! Eli tämä toiminta on saanut kokea monenlaisia siunausta, ja Sinapinsiemen on saanut olla siinä mukana mahdollistamassa avun eteenpäin viemisen.

HELI KARHUMÄKI

Cedric Prakash vierailullaan Lapualla keväällä 2012.

Uusin kansainvälinen yhteistyöhanke sijoittuu myös Intiaan. Yhdistyksellä on ollut stipendiaattina teologian opiskelija Kom, joka on palannut kotiseudulleen ja perustanut koulukodin. Parhaillaan hän rakentaa tätä koulukotia viidelle pojalle, jotka hän on ottanut koulutettavakseen. Kom on nuori ja innokas, ja hänellä on näky viedä evankeliumin sanomaa sanoin ja teoin oman kansansa pariin. On jännittävää seurata, kuinka hänen työnsä etenee ja kuinka meidän yhdistyksemme voi olla siinä mukana tukemassa. Myös Komin kohdalla muutamat yhdistyksen jäsenet tutustuivat häneen Taizéssä, ja siitä yhteistyö sai alkunsa.

Sinapinsiemen-yhdistyksen identiteettiin kuuluu siis yhtenä tärkeänä osana ikkunoiden avaaminen maailmalle, kansain-

välisyys. Maailma on yhteinen; kaikki kansat tarvitsevat ja liittyvät toinen toisiinsa. Toisaalta ajattelen sitä, että yhdistys on pieni ja sen mahdollisuudet ja voimavarat ovat jäsentensä kokoisia.

Itse olen kokenut Sinapinsiemen-yhdistyksen hyvänä juuri siinä, että se on ihmisen kokoinen yhdistys. Joskus on koolla vain muutama ihminen, mutta keskustelu ja jakaminen ovat hyvää ja hoitavaa. Ehkä samanmieliset löytävät näin toistensa luokse, ihmisiä varten tämäkin yhdistys on olemassa. Ja aina välillä on koolla suurempi joukko. Kun vaikkapa Intiassa tuntee muutaman ihmisen, ja heidän elämänsä ilot ja surut, niin se tuo maailmaa lähemmäksi. Silloin ei ole vain suuria massoja ihmisiä, vaan heitä, joilla on nimi ja kasvot. Kun on identiteetti, on nimi, kasvot ja persoonallisuus.

Yksi Sinapinsiemen-yhdistyksen tehtävä on tukea yhteisöjä, yhteisöelämää. Tämä on kova luvu suomalaisessa individuaalisessa, yksilökeskeisessä elämäntavassa. Mutta jos ajattelee, paljonko yksinäisyyttä on ihmisten elämässä, niin tämäkin tehtävä on tärkeä ja ajankohtainen. Ja monien yhteisöjen tukena yhdistys on toiminutkin. Yksi yhteisö, joka on myös kansainvälinen, ja jonka syntyy Sinapinsiemen on ollut vaikuttamassa, on fransiskaani-tertiäärit. Lokakuun alussa oli Ukinrannassa juhla, jossa oli vieras Lontoosta, Lydia McLean. Suomalaisessa tertiääriryhmässä on toistakymmentä jäsentä, ja tämä ryhmä liittyy Lontoon alueeseen. Tätäkin on mielenkiintoista seurata, miten tämä yhteisö saa ilmaa siipiensä alle. Mutta monenlaisia uusia alkuja Sinapinsiemen on ollut mahdollistamassa. Vaikka yhdistys on pieni, Jumala

voi sitä käyttää, kun se kulkee rukoushijaisuuden ja taistelun tietä.

Vielä kootusti haluan sanoa, miten minä ymmärrän Sinapinsiemenen identiteetin. Sen merkitys on ihmisen kokoisissa kohtaamisissa, levollisten tilanteiden mahdollistamisissa ja rukoukseen ohjaamisessa. Kun tänä päivänä kirkonkin piirissä haetaan suuria ja kustannustehokkaita ratkaisuja, niin Sinapinsiemen-yhdistys voisi ol-

la kulkemassa toiseen suuntaan, muistutamassa, että raha ei ratkaise, vaan lämmin sydän ja ajan antaminen keskinäiselle kohtaamiselle. Kohtaamiset ja auttamiset voivat tapahtua niin täällä kotoisissa maisemissa kuin maailman köyhien parissa.

Kirjoittaja on Sinapinsiemenen kummissihteeri ja toimii pastorina Lapuan tuomiokirkkoseurakunnassa.

ONKO SINULLA JO KUMMILAPSI INTIASSA? HALUAISITKO SELLAISEN?

Ota yhteyttä kummissihteeri Matti Kristolaan

kummissihteeri@sinapinsiemen.fi

tai osoitteella Matti Kristola, Kitinojantie 473, 61470 Kitinoja.

ELINA MALKAVAARA-KALLINEN

Anna meidät kaikki toisillemme

”Anna meidät kaikki toisillemme” on Anna-Maijan yhden kirjan nimi. Ajattelin että noin kaunis, rohkea rukous sopisi otsikoksi Komia ja Sinapinsiemestä käsittelevään kirjoitukseen. Sitten tutkin tarkemmin tuota runoa. Anna-Maija kirjoittaa yhteyden puutteesta, mykkyydestä, erämaan laajuisesta surusta. Kauhtuneista horsmista ja huurtuneesta karpalosta. Tästä ajasta, jota nyt elämme. Hän kysyy: ”Menehtyykö toivo?”

Peräännyin ja ajattelin uudelleen: voiko noin kipeää paradoksia liittää rohkaisuun? Voi! Iän myötä kristittyinä elämäseni (kat-

konainen ja kuriton toivoon ripustautuminen), käsitys Jumalasta, seurakunta, kirkko ja Sinapinsiemen alkavat yhä enemmän tuntua paradoksilta. Ilo on kivun kumppanina.

Epäilyksettä Kom on minulle Jumalan lahja. ”Miehemme Manipurissa” (niin kuin Leena hänet vuosi sitten Agricolan Tuomasmessussa esitteli) näyttää käytännössä sen, mitä on keskinäinen jakaminen, toinen toisemme kantaminen. Sinapinsiemenen tehtävän.

Tarvitsen tietoa siitä, että eri puolella Suomea, maailman eri laidoilla on kristit-

Kom ja hänen koulukotipoikansa rakennustyömaalla.

tyjä, jotka eivät suostu epätoivoon, keskinäiseen kyräilyyn, lopunaikojen kauhuilla mässäämiseen. Jotka tekevät kurittomia kysymyksiä ja alkavat kesken kaiken leikkiä. Joiden mielestä Suomella on varaa ottaa yhä enemmän pakolaisia, ja jotka ovat kiinnostuneita muslimien arvoista. Jotka ponnistelevat kaikin voimin muuttaakseen maailman vähän enemmän kodiksi, ja jotka työn lomassa hurmaantuvat orapihlajassa kimmeltävästä pisarasta. Jotka antavat itselleen ja toisilleen luvan levätä rukouksen hiljaisuudessa. Jotka pysähtyvät kysymään toisiltaan, miten jaksat.

Komin läsnäolo elämässäni on paradoksi. Ennen olisi ollut ahdistavaa avuttomana lukea Manipurista: tuntuu että sinne tiivistyy kaikki maailman hätä. Nyt en enää ole avuton, syyllinen sivustaseuraaja. Olen mukana Komin projektissa, toivossa. Kuukausi kuukaudelta luen ja kuvista näen, miten lastentalon seinät kohoavat, hedelmäpuita istutetaan, naapuristo tulee tutummaksi. Lähetän sinne vain pienen siivon kuukausipalkastani, mutta se auttaa.

Kom kirjoittaa uudelleen ja uudelleen, että rahoja tärkeämpää hänelle on se, että rukoilemme hänen puolestaan. Tiedän että hän on tässä tosissaan. Vaikka lähettäisimme miljoonan, hän tarvitsisi rukoustamme. Hän tarvitsee unelmansa pysymistä elävänä, rohkeutta kaikenlaisten vaarojen keskellä, toivoa ja iloa, terveyttä ja työtovereita. (Elintilasta taistelevat heimot ja summittaisesti väkivaltaa käyttävä armeija, huumereitit ja ihmiskaup-

pa, AIDS, malaria ja punatauti, yksipuolinen ravinto, tulvat ja kuivuus, korruptio, opiskelutovereiden houkutukset helposta ja mukavasta yliopistoelämästä... näitä riittää.) Yritän opetella esirukousta. Eniten minua on järkyttänyt se, että kun minulla oli vaikeaa, Kom kertoi äitinsä joka aamu rukoilevan puolestani. Pienen köyhän naisen, jota en milloinkaan ole nähnyt enkä varmaan ikinä saa nähdäkään...

Pelkään että ylläoleva kuulostaa liian vakavalta. Komin lämpöä ja kujeellisuutta on vaikea laittaa paperille! Hänen kirjeisään se vain pilkahtaa (esim. valitus, että yhteisöön muuttanut koiraemo ei suostunut vegetariaaniksi).

Kopion tähän Tanja Roihan lauseita lehdestämme 2/2013: ”Kun luen Komista, joka haluaa perustaa lastenkodin... ja näen Sinapinsiementen vastaavan tähän, ajattelen että tässä on se kirkko johon haluan kuulua. Tässä on se näky jota Sinapinsiemen tulee olla kirkossa. Ja kyllä, en innostuisi tästäkään niin paljon, ellen olisi itse tavan-

nut Komia ja todennut häntä hyväksi tyy-piksi!”

Komin projektissa on jotain, tai sen takana on Joku, joka inspiroi. Kom tuli maininneeksi, että joulun aikoihin kotikylän taloissa Himalajan juurella palellaan. Olen siksi neulonut ja lähettänyt kaikenvärisiä sukkia. Hauskinta on se, että uudet ihmiset haluavat mukaan! Veljen koulukaverin äiti kysyy, kelpaisivatko hänenkin sukkansa. Zumbatoveri pohtii, voisiko hänen yhdistyksensä ommella tai kerätä jotain lastenkodissa tarvittavaa.

Jos joku miettii osallistumistaan, suosittelem Komin kuukausiraportteja. Ne voi vastaanottaa sähköpostiin englanniksi tai Lari Heinon suomentamina; ilmoittautukaa Larille osoitteeseen lari.heino@mail.com. Ne, joilla on varaa jakaa omastaan, voivat lähettää kertauskannan tai säännöllistä tukea Intian kummilapsitilin kautta: FI52 2185 1800 1334 40, Viitteeksi merkitään 600811.

SEIJA OINONEN

Sinpinsiemenen identiteetistä

Sinapsiemenen arvot ja tarkoitus löytyvät nettisivuiltamme ja niihin on helppo yhtyä teoriassa ja toivon mukaan myös käytännössä. Rukous ja hiljaisuus, joka on avoin myös maailman hädän lievittämiseen, yhteisöllisyys, yksinkertainen elämäntapa ja ekumenia.

Näyttää siltä, että yhteisöllisyys täällä Suomessa ei näytä oikein onnistuvan yhteisöasumisen muodossa vaan yhteisöl-

Kansainvälinen diakonia, Sinapsiemenen ensi vuoden painopistealue on vaikka mitä. Se on keskinäistä jakamista: ilon ja surun, toivon ja pelon, turvan ja turvatomuuden, rahan ja villasukkien. Tärkeintä on rukous.

Isä, sinä kaiken elävän luoja, ota meidät siipiesi suojaan. Kanna meitä ja Komia ja kaikkia, jotka olet hänelle uskonut.

Poika, sinä joka suostuit ihmiseksi, kärsit kanssamme ja avasit tien kuolemasta elämään, opeta meitä elämään ihmisiksi.

Pyhä Henki, lohduttaja, inspiraatiomme lähde, näytä meille mitä voimme tehdä; rohkaise jakamaan lahjasi toistemme kanssa.

Jumala, anna meidät kaikki toisillemme.

Kirjoittaja on kajaanilainen psykologi, joka oli aikanaan Omenapuukylän asukas ja siitä saakka ollut Sinapsiemenen aktiivijäsen.

lisyydelle pitää etsiä erilaisia toteutumismahdollisuuksia. Elämme toivossa ja luotamuksessa siihen että Ukinranta voi palvella sekä Sinapsiementä että Rautiaisten kutsumusta, niin ettei talo rasita kohtuuttomasti pienen yhdistyksemme taloutta.

Alkuvuodesta koontui Ukinrannassa Lari Junkkarin johdolla hallituksen jäseniä visioimaan tulevaisuutta. Lari heitti ryhmätöiden pohjaksi kriittisiä kysymyk-

siä mm. Mihin Sinapsiementä tarvitaan? Kummilapsityö ja Komin projekti nousivat silloin vahvasti esille.

Cedrikin kummilapsityö on hyvin vakiintunut ja nettisivuiltamme löytyy työstä kertova esitys. Facebookissa voit esittää hänelle myös kaveripyynnön. Myös Komin projektista löytyy sivuiltamme paljon tietoa ja hänen sähköpostikirjeistään saa jatkuvasti ajankohtaista tietoa (ks. Elina Malkavaara-Kallisen kirjoitus).

Koska Sinapsiemenen on sitoutunut Komin projektiin, pitäisin sitä kaikkein tärkeimpänä kohteena. Haastan kaikki jäsenet ja myös jäsenten ystävät mukaan kannattajarekisteriin tai muuten lahjoittajaksi, sillä tarve on jatkuva ja valtava. Vihdoin on tullut uusi keräyslupa, joka sisältää myös Komin projektille annettavan tuen, joten Intian kummilapsitilille voi lahjoittaa viitenumeron kanssa myös Komin projektiin. (Intian kummilapset FI52 2185 1800 1334 40 viite 600811). Kannattaa myös miettiä tilaisuuksia, joissa voi pitää arpajaiset Komin työn hyväksi. Eri tilaisuuksiin kannattaa myös tarjoutua esittelemään projektia ja myös koululaiset voisivat innostua asiasta.

Viime äitienpäivänä oli tarkoitus pitää Ukinrannassa Anna-Maijan runopäivä, mutta se ei osanottajien puutteesta toteutunut. Mieleissäni olen miettinyt millaista kasvua on ollut niillä siemenillä, jotka ovat levinneet Anna-Maijan virsien, runokirjojen, muiden kirjojen ja käännösten myötä. Tieteellistä tutkimustahan niistä on tehty ja tehdään, mutta haluaisin tietää millä tavalla ne ovat puhutelleet teitä. Jos haluat kirjoittaa aiheesta, voit lähettää vaikka käsinkin kirjoitetun tekstisi Sinapsiemenen lehden uudelle toimittajalle Matleena

Ikolalle, Limingantie 34, 00560 Helsinki, matleena.ikola@gmail.com.

Katsotaan sitten mitä käyttöä niille löytyy. ”Tuomme vaihtopöydälle, lahjamme ja puuttemme.”

Kirjoittaja on eläkkeellä oleva uskonnon lehtori ja Sinapsiemenen hallituksen jäsen Haapamäeltä.

ANNA-MAIJA RAITTILAN RUNOLEVY KOMIN TYÖN HYVÄKSI

Anna-Maija ehti ennen sairastumistaan lukea *Paratiisini puut* -runokirjansa kaikki runot Cd-levylle.

Levystä on otettu uusintapainos asianosaisten luvalla sillä ehdolla että levyn tuotto menee Komin projektiin. Levyn hinta on 25 euroa. Saat sen postissa pankkisiirron kera. Maksu menee Intian kummilapsitilille. Voit halutessasi maksaa samalle tilille lähetyksen postimaksun. Kun toimit nopeasti, ehdit saada joululahjan itsellesi ja ilahduttaa läheisiäsi. Ota yhteyttä ja lähetä tietosi ja tilauksesi määrä: Seija Oinonen Riihontie 6, 42800 Haapamäki, tai sähköpostilla seijonen@gmail.com

Maailmassa, Morbackassa

Kesäkuu, 2012. Hämärtyvä, tihkusa-teinen ilta. Seisoin saappaat jalassa, rinkka selässä, keskellä Rovaniemeä. Tapailin matkapuhelimeni ruudulta tekstiviestiä, jonka opiskeluajoiltani tuttu ystävä oli minulle juuri lähettänyt: ”Tervetuloa tänne Morbackaan juhlistamaan 40-vuotissyntymäpäivääni. Terveisin, Kaleva”

Juhla meni osaltani ohi, ja kesä kului kuljeskellessa: tuntureilla, saaristossa, pyörän satulassa maanteiden varsilla, kotiosoitetta vailla. Tuo ystäväni lähettämä viesti oli kuitenkin se, mikä johdatti minut lopul-

takin Morbackaan, osaksi lämminhenkistä yhteisöämme.

Morbackassa asuu työssäkäyviä ja työtömiä, opiskelijoita ja taiteilijoita, monenlaisia ihmisiä monenlaisine taustoineen. Me kaikki olemme kuitenkin yhtä ja muodostamme yhden organismin, sykkivän sydämen. Sopusoinnun ja harmonian.

Yhteisömme on katsonnallisesti sitoutumaton. Retriittejä täällä ei ole järjestetty sitten Hiljaisuuden yhteisön aikojen, mutta kappelirakennuksen alttaripöydällä on edelleen Pyhän Kolminaisuuden kuva,

Morbackalaisia (ylhäältä vasemmalta lukien): Tomi, Jolanda, Kasper, Johanna, Elisa, Henrik, Jani, Kaleva, Mereta.

evankeliumien sanoman kaunis symboli. Kaunis on myös veistos, joka on asetettu rantapolun vieressä kasvavan omenapuun hankaan – Kuva risiininaulitusta Mestarista.

Hiljaisuuden yhteisön jättämää perintöä kunnioitetaan.

Hollantilainen isäntämme Gerrit J. Rijks, 89 v., viettää edelleen kesiään täällä Morbackassa (vaimonsa Willemien siirtyi rauhan maille kolmisen vuotta sitten). Gerrit on tavattoman eloisa ja elämänmyönteinen ihminen. Monet kerrat olen lumoutuneena kuunnellut miehen värikkäitä kuvia alueen historiasta, kertomuksia tontin puista ja pensaista, sekä ihaillut miehen valppautta, herkkiä havaintoja kasvukauden tapahtumista. Gerrit on iätön ja ajaton, hengen herrasmies.

”Vaikka te asuttekin paratiisissa, teidän tulee silti myös hoitaa sitä.” Kauniit sanat ovat Gerritin, ja ne tarkoittavat käytännössä puutarhan sekä niittyjen hoitoa. Ilolla – vaikkemmekään aina tarmokkaimmalla mahdollisimmalla tavalla – olemme asuinympäristöämme hoitaneet, sen vihreitä asukkaita vaalineet. Olemme myös pienimuotoisesti harjoittaneet permakulttuurista kasvien viljelyä sekä keränneet ja kuivatelleet villiyrtejä.

Syyskuusta alkaen olemme olleet ”omilamme”; nykymuotoisen yhteisömme alulepanija Pirjo Lehtonen, Morbackan yhteisön pitkäaikainen asukas (v. 1995–2000) luopui vuokraamännnydestään (v. 2008–2013), ja perustimmekin Puhdas Maa ry-nimisen yhdistyksen yhteisömme rahoitusta hoitamaan.

”Paljasjalkainen” morbackalainen.

Yhdistyksemme aatteellisenä tarkoituksena on edistää yhteisöllisyyttä, henkistä tasa-painoa, luovuutta sekä terveitä elämäntapoja. Todisteina tarkoituksen toteutumisesta, oikeasta suunnasta, ovat yhteisömme jäsenet. On ollut hienoa seurata ihmisten voimaantumista ja eheytymistä, sisäisen rauhan löytöretkiä.

Yhdistyksemme toiminta, varsinkin yhteisön ulkopuolelle ulottuva toiminta, hakee vielä muotoaan. Tavoitteena kuitenkin olisi, että saisimme välitettyä hyvää sanaa myös ”ulospäin”.

Lokakuu, 2013. Kuusiston salmen rannassa on ylen hiljaista. Siivekkäät ystävät ovat jälleen kerran saaneet työnsä päätökseen. Elämää on uusinnettu ja uusi siivekkäiden sukupolvi saatettu siivilleen. Viimeisetkin hanhi- ja kurkiaurat ovat lentäneet ylitse ja ohi, kohti lämpöä, kohti lintukotoa.

Elämää on uusinnettu myös täällä Morbackassa. Elokuun 12. päivä syntyi keskuuteemme suloinen poikavauva, yhteisömme 13. jäsen, Henrikin ja Elisan rakkauden hedelmä.

Kaikkien iloksi ja onneksi.

Yhteisö kannattelee ihmistä.

P. S. Tervetuloa kyläilemään Morbackaan! (morbacking@gmail.com)

Kirjoittaja on Morbackassa asuva muusikko.

Luottamuksen rukouksia arjen keskeltä

Katja Kaila:
Ikuisuus mahtuu eväskoriin.
Arjen rukouskirja.
Katharos Oy 2013.
231 sivua.

Katja Kailan toinen julkaisu ”Ikuisuus mahtuu eväskoriin” -arjen rukouksia on onnistunut harvinaisuus. Rukoukset on jaoteltu viikonpäivittäin ja teemoittain. Rukoilija voi seurata tekstejä viikonpäivän mukaan, mutta rukousten edessä voi hiljentyä myös sattumanvaraisesti tai valitsemalla sopivia aiheita.

Kaila havainnoi rehellisesti ihmistä ja maailmanmenoa. Kirjan rukoukset ovat aitouden, kohtaamisen ja turhas-

ta riisumisen sanoja. Rukouksia sävyttää kelttiläisen rukousperinteen pyrkimys ilmaisun yksinkertaisuuteen toiston kautta. Tarkkanäköiset luontokuvat värittävät tekstiä. Rukoukset hipoivatkin runoutta, kuten kirjan nimeä kantava ”ikuisuus mahtuu eväskoriin”.

Tekstit käsittelevät ajankohtaisia teemoja. Rukouksissa ilmenee hätä siitä, miten elämäntapamme sulattaa jäätikön ja aiheuttaa hirmumyrskyjä, ja miten me ihmisinä kärsimme tavoittelksamme itselle vääriä asioita.

Rukouksissa kuuluvat arjen risti-riidat ja levottomuudet, joiden keskeltä Kristus kutsuu luottamaan ja päästämään irti hallinnan tarpeesta. Niissä ovat läsnä pysähtymisen viisaus ja kiitollisuus yksinkertaisista iloista, aamukahvista, keskusteluista, sanomalehden rapinasta.

Kirjasta välittyy syvä hengellinen traditio nykyaikaistetussa kirjoitusasussa, mikä tekee tekstistä ilmavan ja kevyen tuntuisen lukea. Rukouskirja jättää jälkeensä levollisen mielen siitä maailmasta, joka on vielä tavoitettavissa, kun antautuu kuuntelemaan:

*”Jumala, lahjoita meille se, mikä on ikuista, se, mitä aika ei haalista.
Lahjoita meille se, mitä henkemme etsii,
Se mitä kohti unelmamme kurkottavat.
Lahjoita meille se, mitä eniten tahdot meidän saavan,
Se, mitä varten olet meidät luonut.
Jumala lahjoita meille se, mitä ei koskaan oteta meiltä pois”.*

Syyllisyyttä vai häpeää?

Mikä saa ihmisen ripittäytymään? Onko taustalla syyllisyys vai kenties häpeän kokemus, josta ihmisen haluaisi vapautua? Tällöin vastaus ei ole synninpäästö, vaan armo ja hyväksyntä: ”tuollaisena kelpaat”. Usein kirkkomme vastaukset pyörivät kuitenkin synninpäästössä. Miksi?

Ihminen, joka hakeutuu ripittäytymään, saattaa tarvita apua ja armoa kokemaansa häpeään, mutta saa usein sielunhoitajalta synninpäästön. Häpeää kokevalle ihmiselle se ei ole oikea vastaus, vaan saattaa pahimmillaan vahvistaa häpeän kokemusta. Näin väitti teologian tohtori Paavo Kettunen luennoidessaan Sinapinsiemenen syysseminaarissa aiheesta ”Syyllisyys vs. häpeä”, jossa hän pohti termien välistä eroa. Luennon vallankumouksellinen teologia jäi meihin kuulijoihin resonoimaan, kenties loppuelämäme ajaksi.

Kettunen kertoi Ukinrannassa tutkimuksestaan, jossa äänessä olivat suomalaisten tarinat ripistä ja sen syistä. Mikä oli se hätä ja syyllisyys joka oli ripin takana? Miten luterilaisen kirkkomme rippitoimi? Useiden tarinoiden taustalla häilyi häpeä, kokemus siitä, ettei ihminen mielestään riittänyt tai kelvannut. Häpeä hiipi usein ihmisen herkimmille alueille, seksuaalisuuden, sukupuolisuuden ja hengellisyden kentille. Omasta seksuaalisuudesta ja sukupuolisuudesta tunnettiin herkästi häpeää, etenkin jos se poikkesi valtavirrasta. Omaan hengellisyteen liitettiin hel-

TIMO RUOTSALAINEN

Professori Paavo Kettunen alusti Sinapinsiemenen syysseminaarissa Ukinrannassa.

posti riittämättömyyttä. Häpeä saattoi myös kietoutua koko olemassaoloon ja tuoda arvottomuuden tunteen: ”en ole tällaisena kyllin hyvä”.

Kettunen väittää, että kärsimme tänä päivänä enemmän häpeästä kuin syyllisyydestä. Kirkko kuitenkin reagoi lähes pelkästään syyllisyyteen. Meidän olisi syytä erottaa toisistaan nämä kaksi: syyllisyyden ja häpeän kenttä. Kun syyllisyydessä on kyse vääristä teoista, liittyy häpeä oman minuuden määrittelyyn ja sitä kautta kokonaisvaltaisemmin ihmisyyteen. Häpeän kokemus saattaa nostaa mieleen kysymyksen ”saanko olla olemassa?” tai toimia pahimmillaan lamaannuttavana voimana: ”häpeä on tukahduttava suo, johon hautaudun”.

Suuri osa Kettusen keräämistä tarinoista saapui sodan jälkeen syntyneeltä sukupolvelta sekä uuspietististen ja vapaiden suuntien liikkeiden parista. Kettunen toteaa, että tällaisissa yhteisöissä ihanteesta tehdään helposti normi, joihin kaikkien pitäisi yltää. Kun näin ei tapahdu, koetaan helposti syyllisyyttä ja häpeää. Kun ihminen koki riittämättömyyttä uskonnollisessa yhteisössään, saattoi häpeä hiipiä myös Jumalasuhteeseen. Hengellistä häpeää kokeneet ihmiset kertoivat tarinoissaan usein saaneensa lääkkeeksi lisää Raamatun lukua tai kirkossa istumista. Tämä suorituskristillisuus saattoi Kettusen mukaan vain vahvistaa omaa hengellisen riittämättömyyden tunnetta: mitä enemmän Raamattua luettiin, sitä kelpaamattommaksi olo muuttui.

Näissä tilanteissa, Kettusen mukaan, ei ratkaisuna voi toimia anteeksianto vaan vastaanotetuksi tulo. Kettunen käyttää termiä ”accepted” – hyväksytty. Häpeää tuntevalle ihmiselle kokemus siitä, että hänet otetaan vastaan juuri tuollaisena, syli avoinna kuin Tuhlaajapojan isällä, voi olla lähtökohta oman häpeän hitaalle karistamiselle. Perustelematon armo, ehdoitetta kohdattu hyväksyntä voi olla järjestyttävä kokemus. Kun ihminen sai kokemuksen siitä, että hänet otetaan vastaan ja rakastetaan todeksi juuri tuollaisena, saattoi häpeän kokemus hälvetä. Sillä ”mikään ei ole niin vapauttavaa, kuin tulla hyväksytyksi omassa haavoittuvuudessaan”.

Luterilaisen kirkon teologia kietoutuu Kettusen mukaan sovitusopin ympärille. Kun sovitusoppi on kaiken ydin, ei tilaa häpeän käsittelylle jää. Kirkostamme puuttuu häpeän teologia, syyllisyyden ja anteeksiannon osaamme kyllä. Kettunen kuitenkin

kysyy, pitääkö häpeää tuntevan pyytää anteeksi? Mitä hänen pitäisi hyvittää?

Häpeän teologialle on kirkossamme tarvetta. Kettunen näkee häpeän juuret jo syntiinlankeemus-kertomuksessa. Omena haukattuaan ihminen häpeää ja piileksii Jumalalta, vaikka Jumala kysyy: ”Missä olet?” Jumala ei kysy: ”mitä pahaa olet tehnyt, ihminen?”, vaan ”Missä olet?” Armon todellisuus käy toteen jo tässä: Jumalan kiinnostus ei ole paratiisissakaan kiinnittynyt tekoihin vaan koko ihmiseen.

Kettunen näkee myös Kristuksen häpeänkantajana: Kristus toimi läpi elämänsä syrjittynä, väärillä geeneillä varustettuna. Jopa Kristuksen viimeiset sanat, ristillä kuolonkampailussa huudetut, ovat häpeän perushuuto: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” Pelastushistorian valossa häpeää kokeva Kristus voi häpeää kantavalle ihmiselle olla sellainen sovittaja, joka luo yhteyden Jumalan ja ihmisen välille.

Niin, tämäkö vallankumouksellinen teologia? Mielestäni kyllä! Ihmisellä on ollut ja tulee olemaan tarve tulla nähdyksi. Jos tätä kokemusta ei ole lapsena saatu, voi ihminen joutua perimään nähdyksi tulemisen velkoja lopunelämänsä. Jos kirkko onnistuu tuomaan ihmisen rinnalle Jumalan, jonka silmissä voi olla olemassa ja tulla nähdyksi, on jotain tehty oikein. Luentomme päättyi Kettusen johdattamana takaisin Edeniin: jos häpeän juuret löytyvät paratiisista, voi sieltä tavoittaa myös häpeän korjaamisen lähtökohdan. Sillä Jumalan kysyessä ”Missä olet?” vastaa tähän ristillä Kristus: ”Olet minun kanssani paratiisissa.”

Kirjoittaja on helsinkiläinen teologian opiskelija, joka ensi vuoden alusta toimii Sinapinsiemen-lehden toimittajana.

Sihteerin sihti

Yhdistyksen syyskokous

Sinapinsiemenen syyskokouksessa Ukinrannassa oli innostunut ja toiveikas ilmapiiri, niin kuin puheenjohtajamme Leena Kairavuo pääkirjoituksessa jo kuvasi. Väkeä oli mukana aikaisempaa runsaammin. Muutama uusi jäsenkin liittyi.

Vielä viime lehden ilmestymisen aikaan Sinapinsiemen-lehden jatkuminen oli epävarmaa, mutta nyt voimme ilolla todeta, että olemme saaneet lehdelle uudet, nuoret tekijät. Matleena Ikola on luvannut ottaa vastaan lehden vastaavan toimittajan tehtävän ja Fanni Maliniemi aloittaa taittajana. Tästä suuret kiitokset Matleenalle ja Fannille.

Myös hallitukseen saimme uutta voimaa, kun Outi Niemi ja Matleena Kallinen aloittavat vuoden alusta hallitustyöskentelyn. Syrjään hallituksesta siirtyvät nyt varapuheenjohtajana toiminut Satu-Elina Ansas ja puheenjohtaja Leena Kairavuo.

Hallitukseen kuuluu seitsemän jäsentä, jotka valitaan kahdeksi kalenterivuodeksi kerrallaan. Hallituksen jäsenistä puolet on erovuorossa vuosittain. Hallituksessa jatkavat vuoden 2014 loppuun saakka Sinikka Luokkanen ja Seija Oinonen. Syyskokouksessa uusiksi hallituksen jäseniksi kaksivuotiskaudelle ajalle 1.1.2014–31.12.2015 valittiin: Outi Niemi, Matleena Kallinen, Soili Juntumaa ja Timo Ruotsalainen. Lisäksi Liisa Parviainen valittiin vuoden

Syyskokouksessa Ukinrannan avara sali kävi ahtaaksi.

2014 loppuun saakka Satu-Elina Ansaksen tilalle. Tämä on ensimmäinen kerta, kun uudet säännöt toteutuvat käytännössä. Tähän saakka on hallitus valittu uudelleen kokonaisuudessaan joka vuosi. Onneksi kertaakaan ei ole koko hallitus vaihtunut yhdellä kertaa. Sääntömuutos estää tämän tästä lähtien.

Syyskokouksessa todettiin, että hallitus pyrkii vähentämään yhdistyksen menoja, jotta tilinpäätökset saataisiin tasapainoiseksi alijäämäisten sijaan. Ukinrannan lämmitysjärjestelmä on uusittu, mikä säästää lämmityskuluja. Lisäksi Jarmo Rautiainen on luvannut ruveta hoitamaan yhdistyksen kirjanpitoa ja rahastoa, mistä tulee myös säästöjä. Toivottavasti uudet jäsenet hallituksessa ja yhdistyksessä tuovat uskoa ja uutta energiaa toimintaan, jotta Ukinrannan toiminta voidaan jatkaa ensi syksynä.

Timo Ruotsalainen

Sinapinsiemen-lehden ulkoasusta vapaaehtoisena viime vuodet vastannut ”sinappi” ja graamienkiintoisista yhteisistä vuosista ja antaa tilaa uusille tuulille ja uudelle taittajalle!

Sinapinsiemen ry

Sinapinsiemen ry on vuonna 1979 perustettu kristillinen järjestö. Sinapinsiemen ry rohkaisee etsimään Raamattuun pohjautuvaa kristillistä elämäntapaa, jossa on tilaa rukoukselle, vuorovaikutukselle ja yhteisöllisyyden kautta toteutuvalle lähimmäisenrakkaudelle. Tähän elämäntapaan liittyvät myös luomakunnan kunnioittaminen ja ekumenia. Näiden arvojen kautta ja kolmiyhteiseen Jumalaan sitoutuen Sinapinsiemen ry tarjoaa vaihtoehdon yhteiskunnassamme ilmenevälle koulutus- ja kilpailukeskeiselle elämäntavalle. Sinapinsiemen ry toimii myös yhteydenpitäjänä niiden suomalaisten kesken, jotka ovat saaneet vaikutteita ranskalaisesta Taizén ekumeenisesta luostariyhteisöstä.

Ukinranta

Ukinranta on Sinapinsiemen ry:n ”tulisija”, yhdistyksen ja sen jäsenten koti. Se sijaitsee Kangasalan keskustassa, vajaa 20 km Tampereelta. Tässä Suomen Lähetysseuran omistamassa talossa vaalitaan Kaarinassa 25 vuotta toimineen Morbackan yhteisön henkeä. Hengellisessä elämässämme olemme saaneet vaikutteita Taizén ekumeeniselta yhteisöltä sekä fransiskaanisesta elämäntavasta.

Sinapinsiemenen hallitus määritteli kokouksessaan 17.9.2009 Ukinrannalle neljä ajatusta toimintaideaksi.

- 1) Luostarielämään perustuvat säännölliset rukoushetket
- 2) Avoimuus yhteisöelämälle
- 3) Ekologisen elämäntavan edistäminen ja vaaliminen ja 4) Ukinranta on Sinapinsiemen ry:n tulisija levolle, yhteydelle ja hiljaisuudelle.

Kansainvälinen toiminta

Sinapinsiemen ry hoitaa Suomessa kummilapsitoimintaa yhteistyössä Intian Gujaratissa toimivan Education Sponsorship

Programmen kanssa. Kummina voi tukea sikäläisen alkuperäisväestön eli Adivasiens lap-sia saamaan koulutusta järjestön ylläpitämässä sisäoppilaitoksissa. Kummilapsen koulutus-kustannukset ovat 200 euroa vuodessa.

Sinapinsiemen ry on tukenut stipendein joitakin kehitysmaiden köyhiä opiskelijoita myös korkeakouluopinnoissa. Tämänhetkinen stipendiaatti on Intian Manipurin osavaltiota kotoisin oleva Karong Thanghao Kom.

Jäsenetuja

Yhdistyksen jäsenet saavat neljä kertaa vuodessa ilmestyvän Sinapinsiemen-lehden, joka on yhdistyksen keskustelufoorumi.

Lisäksi jäsenet voivat osallistua Ukinrannan toimintaan kauniin Ukkijärven rannalla Kangasalla, missä on mahdollisuus avoimuuden, fransiskaanis ilon, huolettomuuden ja hiljaisuuden hetkille sekä yhteisölliseen elämään ja vastuun kantamiseen. Siellä voi myös yhdessä muiden kanssa etsiä yksinkertaista elämäntapaa ja ekologisuutta. Siellä järjestetään retriitti- ja talkooviikonloppuja. Ukinrannassa on myös Sinapinsiemen ry:n kirjamyymälä.

Yhdistyksessä on noin 400 jäsentä. Morbackan toiminnan loppumisen jälkeen Ukinrannan toiminta etsii yhä uusia toimintamuotoja. Tarvitsemme siihen myös uusien jäsenien tukea ja osallisuutta.

Olet tervetullut mukaan toimintaamme.

Sinapinsiemen ry:n jäsenmaksu v. 2014 on 25€, opiskelijat 10€, tili FI60 8000 1700 8437 59.

Tiedot-kohtaan kirjoita nimi, osoite ja sähköpostiosoite. (Emme käytä enää viitettä.)

Tarkempia tietoja yhdistyksestä saat kotisivuiltamme: www.sinapinsiemen.fi sekä Ukinrannan blogista: <http://ukinranta.wordpress.com/>.

Jos et ole vielä Sinapinsiemen ry:n jäsen ja haluat mukaan joukkoomme, ota yhteyttä sihteerii: Timo Ruotsalainen, sihteerii@sinapinsiemen.fi

Sinapinsiemen

Julkaisija:

Sinapinsiemen ry
(perustettu 1979)

Vastaava toimittaja:

Juhani Veikkola
Kivipadontie 6 C 19
00640 HELSINKI
Puh. 050-556 0083
Sähköp. juhani.veikkola@elisanet.fi

Taitto:

Anne Tervahauta / Kuvitella
www.kuvitella.net

Tilaukset ja

osoitteenmuutokset:

Timo Ruotsalainen
Jäkäräntie 8 C 15
00940 HELSINKI
Sähköp. sihteerii@sinapinsiemen.fi
Puh. 050-571 3223

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti on yhdistyksen jäsenmaksun maksaneille ilmainen.

Painopaikka:

Kopio Niini Oy, Helsinki 2013
ISSN 1239-5889

Lehden palautusosoite:
Sinapinsiemen ry
Timo Ruotsalainen
Jäkärläntie 8 C 15
00940 HELSINKI

Itella Green

*Jumala,
me kokoamme yhteen sinun lahjasi.
Me kokoonnumme viettämään juhlaa.
Ei tarvita paljon.
Tarvitaan vain jotain hyvin yksinkertaista,
että juhlasta tulisi juhla.
Tarvitaan avattu ovi.
Tarvitaan ojennetut kädet.
Tarvitaan hiukan jakamista.
Jumala,
me kokoamme yhteen sinun lahjasi.
Me saamme nähdä, miten kaikki moninkertaistuu.
Me saamme nähdä, että mikään ei lopu kesken.*

(Katja Kaila, Ikuisuus mahtuu eväskoriin)

ISSN 1239 5889